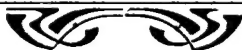

ପ୍ରାଚୀ ଗ୍ରନ୍ଥମାଳା

ପଞ୍ଚବିଂଶ

ବରା.ଅବକାଶ

ବଳରାମ ଦାସ

ପ୍ରାଚୀ ଗୁରୁମାଳା—ପଞ୍ଚବିଂଶ

ପ୍ରଧାନ ସଂପାଦକ

ଅଧ୍ୟାପକ ଶ୍ରୀ ଆର୍ତ୍ତବିହାରୀ ମହାନ୍ତି, ଏମ୍. ଏ

ବନ୍ଧୁ ଅବକାଶ

ବଳରାମ ଦାସ

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ—୧୦୦୦

ସର୍ବ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ସଂରକ୍ଷିତ

ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ଥାନ

ପ୍ରାଚୀ ବୁକ୍ ଷ୍ଟଲ୍

ଗଣେଶଦାଟ, ପୋ: ଅ: ଶୂନ୍ୟନଗର

କଟକ ।

ବଟ ଅବକାଶ

ବଳରାମ ଦାସ

ଚୀକା ଓ ମୁଖବନ୍ଧ ସହ

ପ୍ରାଚୀ ସମିତି ଦ୍ଵାରା

ସଂକଳିତ ଓ ପ୍ରକାଶିତ

ମୂଲ୍ୟ ଚାରିଅଣା ମାତ୍ର

ମୁଖବନ୍ଧ

ଉତ୍କଳରେ ଚୈତନ୍ୟଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର ଯେଉଁ ପଞ୍ଚସଖା
ଆତ୍ମତୃତ ଥିଲେ ଏବଂ ଧର୍ମର ଆଲୋଚନା ଓ ପ୍ରଶ୍ନର
ଦିଗରେ ସଦାସ୍ତ ହୋଇ ତାହାଙ୍କର ଅନୁରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁତା
ସ୍ମରଣରେ ଆବଦ୍ଧ ଥିଲେ ସେହି ପଞ୍ଚସଖା ଆତ୍ମମାନଙ୍କ
ନିକଟରେ ଏତେଦୂର ସୁପରିଚିତ ଯେ ସେମାନଙ୍କ
ସମ୍ବନ୍ଧରେ କୌଣସି ଆଲୋଚନା କଲେ ଦୀର୍ଘ ଭୂମିକା
ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ ନାହିଁ । ସେହି ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ
ଏକତମ ମହାତ୍ମା ବଳରାମ ଦାସ ଯେଉଁ ଧର୍ମତତ୍ତ୍ୱ-ସବଳିତ
ବ୍ରହ୍ମମାନ ପ୍ରଣୟନ କରିଅଛନ୍ତି ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଆଲୋଚିତ
‘ବଟ ଅବକାଶ’ ବ୍ରହ୍ମଟି ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅନ୍ୟତମ ।
ସେହି ବ୍ରହ୍ମଟି ପାଠକଲେ ଜଣାଯାଏ ଯେ ଜଗନ୍ନାଥ
ଯଶୋବନ୍ତ, ଅନନ୍ତ ଓ ଅରୁଣଙ୍କ ସହ ନିଜେ ବଳରାମ
ମାଳାଚଳ-ନାଥ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପଞ୍ଚସଖା ଅଟନ୍ତି ।
ଏ ବିଷୟ ଅରୁଣାନନ୍ଦଙ୍କ ଜୀବନରେ ଆତ୍ମେମାନେ
ବିଶଦ ଭାବରେ ଆଲୋଚନା କରିଅଛନ୍ତି । ସେହି
ପଞ୍ଚସଖା ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନରେ ଯେଉଁ ଅଲୌକିକତା
ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଅଛନ୍ତି ସେଥିରେ ବିସ୍ମୃତ ହେବାର

ସେପରି କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ବଟ-ଅବକାଶ
 ଗ୍ରନ୍ଥରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଝୁଲିବେଳର ପ୍ରସଙ୍ଗରେ
 ମହାତ୍ମା ବଳରାମ ରାଜା ପ୍ରତାପରୁଦ୍ରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ସହ ତାଙ୍କର ଲଙ୍କାଦର୍ଶନ ବୃତ୍ତାନ୍ତ
 ସେପରି ଭାବରେ ପ୍ରକାଶ କରିଅଛନ୍ତି, ତାହା ଏକା
 ରାଜା ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର କାହିଁକି, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସାଧାରଣ ମାନବ
 ପ୍ରାଣରେ ବିସ୍ମୟ ତଥା ଭକ୍ତିର ଧାରା ଖେଳାଇ ଦେବ ।
 ହେତୁବାଦ ଦିଗରୁ ଏ ପ୍ରସଙ୍ଗର ବିଚାର କଲେ
 ଏହା ଅସାର ଗାଳଗଳ୍ପବତ୍ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷମାନ ହୋଇପାରେ,
 କିନ୍ତୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ, ଏପରି ପ୍ରତୀତି
 ପୋଷଣର ଫଳରେ ଭଗବାନଙ୍କ ଅଘଟନ-ଘଟନ-
 ପଟ୍ଟାୟୀ ଶକ୍ତି ଉପରେ ଅବିଶ୍ୱାସ ତଥା ଅନାସ୍ଥା
 ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେଣୁ ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରେ
 ଭଜବତ୍ ଶକ୍ତିର—ବିଶ୍ୱ ଚୈତନ୍ୟର କଳନା କରିବା
 ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଶକ୍ତି ପକ୍ଷରେ ସୁଦୂର ପରାହତ । ଏହା
 କେବଳ ହେତୁବାଦୀ ତଥା ସଂଗଂଧ୍ୟବାଦୀମାନଙ୍କ ମୁଖରେ
 ଶୋଭା ପାଇପାରେ ।

ମହାତ୍ମା ବଳରାମ ଚୈତନ୍ୟଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କର କେବଳ
 ଯେ ଅନୁରକ୍ତ ସଖା ଓ ମତାନୁବର୍ତ୍ତୀ ଥିଲେ ତାହା
 ନୁହେଁ । ପରନ୍ତୁ ରାଜା ପ୍ରତାପରୁଦ୍ରଙ୍କର ପରମଗୁରୁ

ସୋଗୀ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଦାସୀଗୁରୁ ଏବଂ ଉତ୍କଳୀୟ ଜନସାଧାରଣ ତଥା ବିଷ୍ଣୁଉପାସକମାନଙ୍କର ନିତ୍ୟ ନମସ୍ୟ ଥିଲେ । ଯଶୋବନ୍ତଙ୍କ ସ୍ଵରୋଦୟ, ବଳରାମଙ୍କ ବେଦାନ୍ତସାର ଗୁପ୍ତ ଗୀତା, ଦିବାକରଙ୍କ ଜଗନ୍ନାଥ ଚରିତାମୃତ, ଈଶ୍ଵର ଦାସଙ୍କ ଚୈତନ୍ୟ-ଭାଗବତ ଆଦି ଉତ୍କଳୀୟ ଗ୍ରନ୍ଥମାନ ଅନୁଶୀଳନ କଲେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ଏହି ଉକ୍ତିର ସାରବତ୍ସ ଉପଲବ୍ଧ ହୁଏ । ବଙ୍ଗୀୟ ବୈଷ୍ଣବ ଦେବଜାନନୀ ଦାସଙ୍କ ନିମ୍ନୋକ୍ତି ଉକ୍ତିରେ ମଧ୍ୟ ଏହା ପ୍ରତିଧ୍ଵନିତ ହୋଇଅଛି । ଯଥା:—

“ବନ୍ଧୁ ଉକ୍ତିୟା ବଳରାମ ଦାସ ମହାଶୟ
ଜଗନ୍ନାଥ ବଳରାମ ଯାର ବଣ ହୟ ।”

ବଟ-ଅବକାଶର ମୁଦ୍ରା କଲେବର ମଧ୍ୟରେ ମହାତ୍ମା ବଳରାମ ନିଜର ଯେଉଁ ପରିଚୟ ଟିକକ ପ୍ରଦାନ କରୁଅଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ ତାହାଙ୍କ ପିତାଙ୍କର ନାମ ସୋମନାଥ ଥିଲା ଏବଂ ସେ ଶୂଦ୍ର-କୁଳରେ ଜାତ ହୋଇଥିଲେ । ବଳରାମଙ୍କ ପ୍ରଣୀତ ଜଗମୋହନ ରାମାୟଣର ବର୍ଣ୍ଣନାରୁ ମିଳେ ଯେ, ସୋମନାଥ ତତ୍କାଳୀନ ଉତ୍କଳୀୟ ରାଜାଙ୍କର ମନ୍ତ୍ରୀ ଥିଲେ । ଯଥା: —

“ମହାପାତ୍ର ସୋମନାଥ ଦାସର ଭଗ୍ୟ

ବଳରାମ ଦାସ ଗୀତ ସେ ଅମୃତ ମୟ ।”

(ଉତ୍ତର କାଣ୍ଡ)

“ମହାମନ୍ତ୍ରୀବର ସୋମନାଥ ମହାପାତ୍ର ।

ବଳରାମ ଦାସ ମୁଁ ସେ ତାହାଙ୍କର ପୁତ୍ର ।”

(ଲଙ୍କାକାଣ୍ଡ)

ଗୁପ୍ତଗୀତାର ଅନ୍ୟ ଏକ ବର୍ଣ୍ଣନା ଅନୁସାରେ ତାହାଙ୍କ ମାତାଙ୍କର ନାମ ଜମ୍ବୁଦେବୀ ଥିବାର ଜଣାଯାଏ ।
ଯଥା:—

“ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ନାମେ ହେବ ରାୟ । କହଇ ତୋତେ ସେକାଳ ବନ୍ଧୟ
ସୋମନାଥ ନାମ ଶୁଭ ବୁଲଇ । ଅନରୁଦ୍ଧ ଜାତ ତାହାର ଘର
ଜମ୍ବୁ ନାମେଣ ତାହାର ଭରଣୀ । ଅନରୁଦ୍ଧ ହେବ ତାର ତନୁଜା
ତା ସୁତ ନାମ ବଳରାମ ଦାସ । ଗୁପ୍ତ ଗୀତା ଅଧ୍ୟାୟେ ପ୍ରକାଶ ।”

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସମସାମୟିକ ଗ୍ରନ୍ଥମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଦାର୍ଢ୍ୟତାର୍ଘ୍ୟାମୃତ ପାଠ କଲେ ଜଣାଯାଏ ଯେ ମହାତ୍ମା ବଳରାମଙ୍କ ବାସସ୍ଥାନ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଏବଂ ସେ ସେଠାରେ ବିବାହାଦି କରି ସପରିବାର ବସବାସ କରୁଥିଲେ ।
ଯଥା:—

“ଭକ୍ତ ଜନ ମଧ୍ୟେ ସାର । ମହିମା ଅପାରୁ ଅପାର
ନାମ ତା ବଳରାମ ଦାସ । ମହିନ୍ତ ସୋମନାଥ ଶିଷ୍ୟ
ପୁରୁଷୋତ୍ତମେ ତାର ଘର । କୃଷ୍ଣ ଘେନି ନିଚନ୍ତର ।”

ଏଥିରୁ ଅନୁମିତ ହୁଏ ଯେ ମହାପୁରୁଷ ବଳରାମ

ପ୍ରଥମେ ଗୃହା ବୈଷ୍ଣବ ଥିଲେ ଏବଂ ପରେ ଭକ୍ତିର
ତରମ କୋଟରେ ବିହାର କରି ବୈଷ୍ଣବ ରୂପେ ନିଜର
ମାହାତ୍ମ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲେ । ଏହି କେତେକ ବୃତ୍ତାନ୍ତ
ବ୍ୟତୀତ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବିବରଣମାନ
ବର୍ତ୍ତମାନ ନାନା କାରଣରୁ ଏ ସ୍ଥଳରେ ପ୍ରକାଶ କର-
ଯାଇ ପାରୁ ନାହିଁ ।

ବଳରାମ କେଉଁ ସମୟରେ ଉତ୍କଳରେ
ଆବିର୍ଭୂତ ହୋଇ କେଉଁ ସମୟରେ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧିତ
ହୋଇଥିଲେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ଅଲୋଚ୍ୟ । ତତ୍ତ୍ୱ-
ପ୍ରଣୀତ ଅନେକାନେକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନରୁ ଜଣାଯାଏ ଯେ
ତାହାଙ୍କ ସମସାମୟିକ ରାଜା ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ଉତ୍କଳରେ
ରାଜପଣ କରୁଥିଲେ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଏହା ସର୍ବବାଦି-
ସମ୍ମତ ଯେ ଉତ୍କଳର ପଞ୍ଚସଖାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ
ବୟସରେ ସର୍ବ ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ଥିଲେ,—ଏପରି କି ସ୍ୱୟଂ
ଚୈତନ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ବର୍ଷୀୟାନ ଥିଲେ । ଆତ୍ମମାନଙ୍କ
ମତରେ ଉତ୍କଳର ସ୍ୱାଧୀନ ଗଞ୍ଜପତି ରାଜା ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର
୧୪୯୭ ରୁ ୧୫୪୦ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରାଜତ୍ବ କରି
ଥିଲେ । ସ୍ୱାୟଂ ବେଦାନ୍ତସାର ଗୁପ୍ତଗୀତାର ପ୍ରାରମ୍ଭ
ଭାଷଣରେ ବଳରାମ କହିଅଛନ୍ତି ଯେ ରାଜା ପ୍ରତାପ-
ରୁଦ୍ରଙ୍କ ୧୭ ଅଙ୍କ ମକର ମାସ ଶୁକ୍ଳପକ୍ଷ ଏକାଦଶୀ ଦିନ

ସେ ସେହି ଗ୍ରନ୍ଥ ରଚନା ସମାପନ କରିଥିଲେ ।
 ଉତ୍କଳୀୟ ନରପତିମାନଙ୍କ ଅଙ୍କ ଗଣନା ଅନୁସାରେ
 ପ୍ରତାପରୁଦ୍ରଙ୍କ ୧୭ଶ ଅଙ୍କ ତାହାଙ୍କ ରାଜତ୍ବର ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ
 ବର୍ଷରେ ପଡ଼ୁଅଛି । ପୂର୍ବରୁ କଥିତ ହୋଇଅଛି ଯେ
 ପ୍ରତାପରୁଦ୍ରଙ୍କ ସିଂହାସନାରୋହଣ ୧୪୧୭ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ
 ସଂଘଟିତ ହୋଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସହଜରେ କୁହାଯାଇ
 ପାରେ ଯେ ତାହାଙ୍କ ରାଜତ୍ବର ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ବର୍ଷ ଅର୍ଥାତ୍
 ୧୫୧୦ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ଗୁପ୍ତଗୀତାର ରଚନା ଶେଷ
 ହୋଇଥିବା ସୁନିଶ୍ଚିତ ।

ବଳରାମଙ୍କ ଅନ୍ୟତମ କୃତ ଜଗମୋହନ
 ରାମାୟଣ ରଚିତ ହୋଇ ସାରିଲା ବେଳକୁ ତାହାଙ୍କର
 ବୟସ ୩୦ ବର୍ଷ ହୋଇଥିଲା ବୋଲି ସେହି ଗ୍ରନ୍ଥରେ
 ଲିଖିତ ଅଛି । ପୁନଶ୍ଚ ସେହି ରାମାୟଣ ଓ ଗୁପ୍ତଗୀତା
 ଏହି ଦୁଇଗ୍ରନ୍ଥର ତୁଳନା କଲେ ଗୁପ୍ତଗୀତା ଗ୍ରନ୍ଥଟି
 ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳର ରଚନା ବୋଲି ସ୍ପଷ୍ଟ ପ୍ରତୀତ ହୁଏ ।
 ଉତ୍କଳ ଗ୍ରନ୍ଥର ଏହି ରଚନା କାଳ ବ୍ୟବଧାନକୁ ୫
 ବର୍ଷ ବୋଲି ଧରି ନେଲେ ଗୁପ୍ତଗୀତା ରଚନା ଶେଷରେ
 ବଳରାମଙ୍କର ବୟସ ୩୫ ବର୍ଷ ହୋଇ ଥିବାର
 ଅନୁମିତ ହୁଏ । ପୂର୍ବରୁ ସ୍ଥିର ହୋଇଅଛି ଯେ
 ପ୍ରତାପରୁଦ୍ରଙ୍କ ରାଜତ୍ବର ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ବର୍ଷରେ ଅର୍ଥାତ୍

୧୫୧୦ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ଗୁପ୍ତଗୀତାର ରଚନା ଶେଷ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅକ୍ଳେଶରେ କୁହାଯାଇ ପାରେ ଯେ ମହାତ୍ମା ବଳରାମ (୧୫୧୦—୩୫) ୧୫୭୫ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦରେ ଉତ୍କଳଖଣ୍ଡରେ ଅବିଭୂତ ହୋଇଥିଲେ । ନିର୍ଗୁଣ-ମାହାତ୍ମ୍ୟର ମୁଖବନ୍ଧରେ ମଧ୍ୟ ବଳରାମଙ୍କର ଏହି ଅବିଭୂତ କାଳ ପ୍ରତିପାଦିତ ହୋଇଅଛି ।

ବଟ-ଅବକାଶରେ ପ୍ରତିପାଦିତ ଦାସପୁତ୍ରର ସନ୍ନିପ୍ତ ସୂଚନା ପାଠକମାନଙ୍କର ଅବଗତ ନିମିତ୍ତ । ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରି ଆମ୍ଭେମାନେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ବକ୍ତବ୍ୟ ସାଙ୍ଗ କରିବୁଁ । ଏକଦା ଭଣ୍ଡାରଦ୍ଵରେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଝିଲ୍ଲା ନ ଦେଖି ପଶ୍ଚା ପଡ଼ିବା ସମ୍ଭାବନା ତାହା ଅପହୃତ ହୋଇଥିବାର ମନେ କଲେ ଓ ନାନା ଦିଗରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଆରମ୍ଭ କରି ଶେଷରେ ରାଜା ପ୍ରତାପରୁଦ୍ରଙ୍କୁ ଏ ସମ୍ବାଦ ଜଣାଇଲେ । ପରମରାଜା ବଳରାମ ଏ ସମ୍ବାଦ ଶ୍ରବଣରେ ନିଜ ମଠରୁ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ଝିଲ୍ଲାଟି ନେଇ ପାଳିଆ ପଶୁଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କଲେ । କ୍ରମେ ଏ ସମ୍ବାଦ ରାଜା ପ୍ରତାପଙ୍କର କର୍ଣ୍ଣଗୋଚର ହେଲା ଏବଂ ନିଜ ସାଧାରଣଙ୍କ ନିକଟରେ ବଳରାମ ଚୋର ରୂପେ ବିବେଚିତ ହେଲେ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ବଳରାମଙ୍କ

ତରଫରେ ସ୍ଥାନ ଚୌର୍ଯ୍ୟ ବୃତ୍ତି ଦଶନ କରି ପ୍ରତାପ ସଥେଷ୍ଟ ଦୁଃଖିତ ହେଲେ ଏବଂ ତାହାଙ୍କ ଉପରେ ବିରକ୍ତି ପ୍ରକାଶ ପୂର୍ବକ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏପରି ସ୍ଥାନ ଜୀବିକା ଅବଲମ୍ବନ ନ କରିବାକୁ ଏବଂ ଅଭାବ ହେଲେ ଯାଚକ ଭାବରେ ତାଙ୍କର ଦ୍ଵାରସ୍ଥ ହେବାକୁ ତାହାଙ୍କୁ ଅନୁରୋଧ କଲେ ।

ଏହି ମିଥ୍ୟା ନିଜାରେ ବଳରାମ ନାରବ ହୋଇ ରହିପାରିଲେ ନାହିଁ । ନିଜ ସ୍ଵଳରୁ ଏହି ଚୌର୍ଯ୍ୟବୃତ୍ତି ରୂପ କଳଙ୍କଭରର ଅପସାରଣ ନିମିତ୍ତ ସେ ରଜାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନିବେଦନ କଲେ ଯେ ଗତ ରଜନୀରେ ନୀଳାଚଳନାଥ ଜଗନ୍ନାଥ ବଟେ ତଳେ ବିଜୟ କରିଥିଲେ । ସେଠାରୁ ବିଭୀଷଣର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ପାଳନ ଏବଂ ନିଜର ସତ୍ୟ ରକ୍ଷା ନିମିତ୍ତ ଲଙ୍କା ଯାତ୍ରା କରିଥିଲେ । ସେ ଲଙ୍କା ଦର୍ଶନ ନିମିତ୍ତ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଚରଣରେ ଅଳି କରିବାରୁ ଭକ୍ତର ଅଧୀନ ଭକ୍ତବତ୍ସଲ ପ୍ରଭୁ ତାହାଙ୍କ ହସ୍ତରେ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣହସ୍ତା-ଦେଇ କହିଲେ ଯେ ଏହି ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣହସ୍ତା ହସ୍ତରେ ଧାରଣ କରି ତାଙ୍କର ଅନୁଧାବନ କଲେ ସେ ଅକ୍ଳେଶରେ ତାଙ୍କର ଲଙ୍କା ଦର୍ଶନ ଲଳସ ଚରତାର୍ଥ କରି ପାରିବେ । ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଏହି ଆଦେଶ ଶିରୋଧାର୍ଯ୍ୟ କରି ସେ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣହସ୍ତା-ହସ୍ତରେ

ତାହାଙ୍କର ଅନୁସରଣ କରି ଲଙ୍କା ଦର୍ଶନ କଲେ । ସେଠାରେ ବିଭୀଷଣ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଦର୍ଶନ କରି ଦେବାଙ୍ଗ ବସୁ, କଳା ମଞ୍ଜିଫୁଲର ହାର ଓ ମୁକୁତାମାଳି ପ୍ରଭୃତି ତାହାଙ୍କୁ ଉପହାର ଦେଇ ପ୍ରଣାମ କଲେ ଏବଂ ଜଗନ୍ନାଥ ବିଭୀଷଣଙ୍କ ହସ୍ତରେ ଛୁରି ଖଣ୍ଡା ଇତ୍ୟାଦି ପ୍ରଦାନ କଲେ । ଲଙ୍କାରୁ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ସହ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରି ସେ ତାଙ୍କର ମଠରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଏବଂ ଭାବରେ ଭୋଲ ହୋଇ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ରବ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ସୃଷ୍ଟିହୀନ ତାଙ୍କଠାରେ ଥିବା କଥା ଭୁଲିଗଲେ । ଅର୍ଦ୍ଧ ରଜନୀରେ ଜଗନ୍ନାଥ ଦକ୍ଷିଣଦ୍ୱାର ଦେଇ ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ । ପ୍ରଭୃତି ଅବକାଶର ସମୟ ଉପସ୍ଥିତ ହୁଅନ୍ତେ, ଯେତେବେଳେ ହାର ଉନ୍ମୁକ୍ତ ହେଲା ସେତେବେଳେ ରତ୍ନ ହୀରାର ଅଦର୍ଶନରେ ଚାରିଆଡ଼େ ଆଲୋଚନାର ସୃଷ୍ଟି ହେଲା ଏବଂ ସେ ଏହି ସମ୍ପାଦ ପାଇ ନିଜ ମଠରୁ ତାହା ଆଣି ଭଣ୍ଡାରରେ ପ୍ରଦାନ କଲେ ।

ରାଜା ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ଏ ଘଟଣା ଶ୍ରବଣରେ ଯତ୍ନପରେନାସ୍ତି ବିସ୍ମିତ ହେଲେ ଏବଂ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କୁ ପ୍ରଦତ୍ତ ଦେବାଙ୍ଗବସୁ, କଳାମଞ୍ଜିହାର ଓ ମୁକୁତାମାଳି ପ୍ରଭୃତି ବିଭୀଷଣଙ୍କ ଉପହାର ଯେତେବେଳେ ସ୍ୱଚକ୍ଷୁରେ ଦର୍ଶନ କଲେ ସେତେବେଳେ ସେ ନିଜେ ଓ ତଦ୍ୱିତ୍ୟ ଜନ-

ସାଧାରଣ ବିଷୟରେ ନିର୍ବାକ ନିଷ୍ପନ୍ନ ହୋଇଗଲେ ।
 ପରେ ରଜାଙ୍କ ଆଦେଶରେ ସେହି ଉପହାର ଦ୍ରବ୍ୟମାନ
 ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଭଣ୍ଡାରରେ ରଖିତ ହେଲା । ଏହି ବୃତ୍ତାନ୍ତ
 ଶ୍ରବଣ ଓ ଉପହାର ସାମଗ୍ରୀର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଦର୍ଶନରେ
 ବଳରାମଙ୍କ କଳଙ୍କ-ଭାର ଅପସାରିତ ହୋଇଗଲା ଓ
 ଜନସାଧାରଣରେ ତାଙ୍କର ଅଲୌକିକ ମାହାତ୍ମ୍ୟ
 ପ୍ରସ୍ଫୁଟିତ ହେଲା । ଏହିଠାରେହିଁ ବଟଅବକାଶ ଗ୍ରନ୍ଥର
 ସମାପ୍ତି ସୂଚିତ ହୋଇଅଛି । ଗ୍ରନ୍ଥର ଆରମ୍ଭରେ ମଧ୍ୟରେ
 ଓ ଶେଷରେ କବି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ନାମୋଚ୍ଚାରଣ, ଗୁଣଗାନ
 ପ୍ରଭୃତି କରି ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଜର ପ୍ରଗାଢ଼ ଭକ୍ତି ଥିବାର
 ପ୍ରକାଶ କରିଅଛନ୍ତି ।

ଗ୍ରନ୍ଥର ସ୍ତୁତି କଳେବର ଘଟରେ ଯେତେ ଦେବ
 ଦେବୀଙ୍କର ନାମୋଚ୍ଚ୍ଛେଦ ହୋଇଥିବାର ଦେଖାଯାଏ,
 ସେ ସମସ୍ତ ଏହି ଉତ୍କଳୀୟ ନାମ ଅଟେ । ସେଥିରୁ
 ଏକକ୍ରମାନ୍ୱ ଅନୁମାନ କରାଯାଇପାରେ ଯେ ଉତ୍କଳରେ
 ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମର ସ୍ରୋତ ପ୍ରବାହିତ ହେବାର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ
 ଶକ୍ତି ଉପାସନା ପ୍ରବଳ ଭାବରେ ପ୍ରଚଳିତ ଥିଲା ।
 ପରବର୍ତ୍ତୀ ଯୁଗରେ ଯେତେବେଳେ ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମ ଅତି
 ପ୍ରବଳ ହୋଇ ଉଠିଲା ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ ଏହି
 ଉତ୍କଳ ଖଣ୍ଡରୁ ଶକ୍ତି ଉପାସନାର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ଏକାବେଳକେ
 ଲୋପ କରାଯାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ, ତାହାର ଫଳସ୍ୱରୂପ

ବିଭିନ୍ନ ଶକ୍ତିପୀଠର ଦେବଦେବୀଗଣ ପରମ ବୈଷ୍ଣବୀ ମୂର୍ତ୍ତି ରୂପେ ବିଷ୍ଣୁ ଉପାସକ ମାନଙ୍କର ଉପାସ୍ୟ ଦେବତାରୂପେ ପରିଣତ ହେଲେ । ସୁଲତଃ ଶାକ୍ତ-ବୈଷ୍ଣବ ଏହି ଉଭୟ ଧର୍ମାଲମ୍ବୀମାନଙ୍କର ଏକ ମଧୁର ସମନ୍ୱୟ ଯୁଗର ଆବିର୍ଭାବ ହେଲା । ତେଣୁ ଆଜି ମଧ୍ୟ ଆମେମାନେ ଦେଶିବାକୁ ପାଉଁ ଯେ ଉତ୍କଳର ବୈଷ୍ଣବ-ମାନେ ବିଷ୍ଣୁ ଉପାସକ ହେଲେହେଁ କୌଣସି ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସମୟରେ ଶକ୍ତି ପୂଜାରେ ମନ ବଳାଇଥାନ୍ତି ଏବଂ ଶାକ୍ତମାନେ ମଧ୍ୟ ସମୟ ସମୟରେ ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମରେ ଆସ୍ଥା ସ୍ଥାପନ କରିଥାନ୍ତି । ଦିନେ ଯେ ଏହି ଉତ୍କଳ ଜଗତରେ ଶକ୍ତିମୟୀ ମା'ଙ୍କର ଉଦ୍ଦୋଧନ ଗୀତ୍ତିକା ପୁରପଞ୍ଚୀ ସବୁଦିନ ପ୍ରଭାତର ମଧୁମୟ ଝଙ୍କାର ଚାଲି ଦେଇଥିଲା ଏବଂ ମୃଦୁମନ୍ଦ ସଙ୍ଗରରେ ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମ ଉପରେ ନିଜର ପ୍ରଭାବ ପକାଇ ପାରିଥିଲା, ଏ ବିଷୟରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଅଦ୍ୟାପି ମଧ୍ୟ ଉତ୍କଳର ବିରଜା, ବିମଳା, ଚର୍ଚ୍ଚିକା ଓ ଶାରଦା ଆଦି ଶକ୍ତି ପୀଠମାନ ଶକ୍ତି ଉପାସନାର ମୂଳ-ସାକ୍ଷୀରୂପେ ରହିଅଛନ୍ତି ।

କେତେକ ତଥାକଥିତ ସାହିତ୍ୟିକ ମତଯୋଷଣା କରନ୍ତି ଯେ ବଳରାମ ପ୍ରମୁଖ ଉତ୍କଳର ପଞ୍ଚସଖା ଚୈତନ୍ୟଙ୍କ ବୈଷ୍ଣବ ଦର୍ଶନର ମତ ଯଥାଯଥ ଭାବରେ

ଗ୍ରହଣ କରିପାରି ନ ଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଏ ଧରଣର
 ମନ୍ତ୍ରବ୍ୟ ପ୍ରକାଶ ଅତି ବିଷମ, କାରଣ ଚୈତନ୍ୟର
 ସେହି ମାଧ୍ଯାତ୍ମ୍ୟ ପ୍ରବର୍ତ୍ତିତ ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମର
 ବହୁଳ ପ୍ରଚାର କରିଥିଲେ ଉତ୍କଳଖଣ୍ଡରେ
 ବହୁପୁରୁଷରୁ ସେହି ଧର୍ମ ପ୍ରଚଳିତ ଥିଲା ଏବଂ ମହାପୁରୁଷ
 ବଳରାମ ସେହି ଧର୍ମମାର୍ଗର ପଥକ ଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ
 ଚୈତନ୍ୟଙ୍କ ଧର୍ମମତ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରି ନ ଥିଲେ
 ବୋଲି କହିବା ଏକଦେଶ-ଦର୍ଶିତା ଭିନ୍ନ ଅନ୍ୟକିଛି
 ହୋଇ ନ ପାରେ । ମହାତ୍ମା ବଳରାମ ପରମ ବୈଷ୍ଣବ
 ତଥା ଜ୍ଞାନମିତ୍ର ଭକ୍ତିର ଉପାସକ ଥିଲେ ଏବଂ କବୀର
 ନାନକ, ଭୁଲସୀ ଦାସ, ଗୁରୁ ଗୋବିନ୍ଦ, ଭୁକାରାମ ଓ
 ଜ୍ଞାନଦାସ ପ୍ରଭୃତି ମହାପୁରୁଷଙ୍କ ସଦୃଶ ଜ୍ଞାନମିତ୍ର
 ପ୍ରୀତିଭକ୍ତି-ରସରେ ବିଭୋଳ ଥିଲେ ।

ପ୍ରକାଶ ଥାଉକି ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥଟି ଦାଣ୍ଡି ବୃତ୍ତରେ
 ଲିଖିତ । ବିଷ୍ଣୁଗର୍ଭ ପୁରାଣ ପରେ ପ୍ରାଚୀନମିତ୍ର ଦାଣ୍ଡି-
 ବୃତ୍ତର ଏହି ପୁସ୍ତକ ପ୍ରକାଶ କଲେ । ଆଶାକରୁଁ ପାଠକ
 ବୁଦ୍ଧ ଏହି ବୃତ୍ତର ପାଠରେ ଆନନ୍ଦ ଉପଲବ୍ଧି କରିବେ ।
 ଆଧୁନିକ ଯୁଗର ପାଠକମାନଙ୍କ ସମକ୍ଷରେ ଉତ୍କଳ
 ପ୍ରାଚୀନ ସାହିତ୍ୟର ଏହି ବିଶେଷତ୍ବ ଉପସ୍ଥାପିତ କରି
 ପ୍ରାଚୀ ସମିତି ତାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିଛି ପରିମାଣରେ

ସାଧନ କରୁଥିଲୁ । ସାରଳା ମହାଭାରତ, ଅରୁଣାଚଳନାମକ
 ଦ୍ଵୟବିଶ ଓ ବଳରାମଙ୍କ ରାମାୟଣ ପ୍ରଭୃତି ଯଥାଯଥ
 ଭାବରେ ପ୍ରକାଶିତ କରିବାରେ ସମିତ ଯତ୍ନ କରୁଥିଲୁ ।
 ଖୋର୍ଦ୍ଧା ଅଞ୍ଚଳରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ଦୁଇଟି ପୋଥି ସାହାଯ୍ୟରେ
 ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥ ସଂକଳିତ ହୋଇଥିଲା । ପରେ ଏହି ଗ୍ରନ୍ଥର
 ଅନ୍ୟ ପୋଥିମାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ ସମିତ ସମସ୍ତ ସ୍ଥଳ-
 ମାନଙ୍କରେ ସଂଶୋଧନ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ପୋଷଣ
 କରୁଥିଲୁ ।

ବଟ ଅବକାଶ

କିମ୍ବ ଜମ୍ବ ଜଗନ୍ନାଥ ନାଳାଦ୍ରି ଚୂଡ଼ାମଣି ।
ଭୂତ୍ୟଜନମାନଙ୍କର ହୃଦୟ-ପଦ୍ମକୁ ଦିନମଣି । ୧ ।
ନରକ-ଖଣିକି ଯାର ନାମ ଅଟଇ ନିଶୁଣି ।
ଯହଁ ବେଦଶାସ୍ତ୍ର ଶୁଣାଇବାକୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଣପାଣି । ୨ ।
ଗୀତ ଗାଇବାକୁ ଯହଁ ଶାରଦା ଗାୟେଣୀ ।
ଯୋଗ ସାଧବାକୁ ଯହଁ ଯୋଗୀ ଶୁଳପାଣି । ୩ ।
ପଣ୍ଡିତ ଲେଖାରେ ବୃହସ୍ପତିଙ୍କି ଯହଁ ଗଣି ।
ରହାକର-ନନ୍ଦନା ଯାହାର ଅଟନ୍ତି ପାଟରଣୀ । ୪ ।
ସିଂହବର କଟକେ ଯାହାର ନବର ।
ଛପନାକୋଟି ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ପଡ଼ିଦାତା ଈଶ୍ବର । ୫ ।
ଅଷ୍ଟନିଧି ମୂଲେ ବାବନ କୋଟି ଭଣ୍ଡାର ।
ଚତୁର୍ବର୍ଗ ଜୁର ଯାର ହେଉଛି ନିରନ୍ତର । ୬ ।
ସୁନ୍ଦର ପଣକୁ ଯାର କାମଦେବ ଦାସ ।
ଯେବଣ ଆଜ୍ଞାରେ ତନ୍ତ୍ର ସୂର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି ରହି ସେ ଦବସ ॥
ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମ ବୋଲିଣ ଯେବଣ ସେ ନାମ ।
ଅସଂଖ୍ୟ ଲୋକଙ୍କର ଆପେ ବିଶ୍ରାମ । ୮ ।
ଯେଣୁକରି ମୋହୋର ସେ ବଳିଲ ସାହସ ।

ସୋମନାଥ ଜନସ୍ତୁ ମୁଁ ବଳରାମ ଦାସ । ୯ ।

ଆଗନ୍ତିକ କଥା ମୁଁ ଯେ ଗୁଣୁଥାଇଁ ମନେ ।

ମନୁଷ୍ୟ ଦେହରେ ଲଙ୍କା ଦେଖିବି କେସନେ । ୧୦ ।

ହେତୟା ଯୁଗରେ ରାମ ଅବତାର ।

ଲଙ୍କା କଟକାଇ ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଠାକୁର । ୧୧ ।

ସେ ଲଙ୍କାଗଡ଼ ଦେଖିବି, ଦେଖିବି ବିଭୀଷଣ ।

ଜନ୍ମର ସୁଫଳ ମୋର ଲଭିବି କାରଣ । ୧୨ ।

ଏମନ୍ତ ବିଗ୍ନରେନ୍ତ୍ର ତୁମ୍ଭେ ଦୟାନ୍ବୟ ।

ମନବାସ୍ତା ମୋର ଯେ କାରଣ କଲ ସିଦ୍ଧି । ୧୩ ।

ମୁଁ ଲଙ୍କାଗଡ଼ ଦେଖିଲି, ଦେଖିଲି ବିଭୀଷଣ ।

ଏବେ ଯେ ମହାପ୍ରଭୁ ମୋତେ ପଢ଼ୁଛୁ କଷଣ । ୧୪ ।

ଉପଗୁର ଝରି ସେ ଦେଇଥିଲୁ ମୋର ତହିଁ ।

ମନ୍ଦିରେ ଶୁଦ୍ଧି ଅଇଲି ଯେ ଚେତନା ମୋର ନାହିଁ ॥

ମନ୍ଦିରେ ପ୍ରବେଶ ମୁଁ ହୋଇଲି ଯେତେବେଳେ ।

ମନ ମୋ ବୁଡ଼ିଥିଲା ପଦୁପାଦ ତଳେ । ୧୫ ।

ଏବେ ଏ ଆତ୍ମାକୁ ଲାଗୁଅଛି ଭୟେ ।

ଝରି ଶେର ବୋଲି ବୋଲିବେ ସତ୍ତ୍ୱେ । ୧୬ ।

ତୁମ୍ଭେ ମତ୍ସ୍ୟେନ୍ଦ୍ର ମୁଁ ଯେ ଧରିଅଛି ଲାଞ୍ଜ ।

ନ ରଖି ତ ଯେବେ ପ୍ରଭୁ ତୁମ୍ଭକୁ ସିନା ଲାଜ । ୧୭ ।

ମୁହିଁ ତ ମୋହୋମତେ ନ ଗଲି ଗୋସାଇଁ ।

ଲଙ୍କାକୁ ଘେନିଗଲୁ ତୁମ୍ଭ ଚିତ୍ତରେ ଦୟା ବହୁ । ୧୯ ।
 ମଶା କେଡ଼େ ଜନ୍ମ ତାକୁ ଲଦିଲା ପରବତ ।
 ଶ୍ଵେତ ଶାସ୍ତ୍ର ଏବେ ମୋତେ ଦେଉଛୁ ନରନାଥ । ୨୦ ।
 ଜଗତେ ଉପହାସ କରିବେଟି ସକଳ ।
 ତୁମ୍ଭେ ମହାପ୍ରଭୁ ଯେବେ ପ୍ରତିକାର କର । ୨୧ ।
 ହସି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ତୁହୋ ଡରୁଛୁ କାହିଁକି ।
 ଲଙ୍କା ବିଜେ କଥା ମିଛ ହୋଇବ ନିକି । ୨୨ ।
 ଲଙ୍କା ବିଜେ କଥା ତୁ କହିବୁ ଯଥାର୍ଥ ।
 ଯଥାର୍ଥ କଥାକୁ ହୋ ଅମ୍ଭର ସନମତ । ୨୩ ।
 ଏଣୁ ସୁଜନେ ମୋହୋର କଥା ଶୁଣ ।
 ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ଦେବରାଜ କଲେଟି କଷଣ । ୨୪ ।
 ଉପରୁର ଝରି ଯହୁଁ ଭଣ୍ଡାରେ ହଜିଲା ।
 ସଙ୍ଗଳା ପଡ଼ିଲେ ଯେ ବୋଲଣା ପଡ଼ିଲା । ୨୫ ।
 ମୁହଁ ଯେ ନିଦ୍ରାଗତେ ମଠରେ ଶୋଇଥିଲି ।
 ପାହାନ୍ତି ଅବକାଶେ ଦର୍ଶନକୁ ଅଇଲି । ୨୬ ।
 ସିଂହଦ୍ଵାରେ ଶୁଣିଲି ଭଣ୍ଡାରେ ନାହିଁ ଝରି ।
 ଦଣ୍ଡ ମଣ୍ଡ ହେଉଛନ୍ତି ପାଳି ପଡ଼ିଆର । ୨୭ ।
 ଦାସ ଯେ ବୈଷ୍ଣବ ଲେଙ୍କା ମୂଳେ ଧର ।
 ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆରତ ଲଗୁଅଛି ତୋର । ୨୮ ।
 ଏସନ ଶୁଣି ମୁଁ ଯେ ବିଚାରଲି ଚିତ୍ତେ ।

ଲଙ୍କା ବିଜେ ବେଳେ ଝରି ଥିଲା ମୋର ହସ୍ତେ । ୨୯ ।

ସତ କି ସ୍ବପନ ବୋଲି ମନରେ ବିଚାରିଲି ।

ମଠରେ ପ୍ରବେଶ ହୋଇ ଦେଖିଲି ଅଛି ଝରି । ୩୦ ।

ତତ୍ସତେ ଝରି ଆଣି ଦେଲି ଯେ ଭଣ୍ଡାରେ ।

ଲୋକେ ଜଣାଇଲେ ତାହା ନୃପତି ଶ୍ରମରେ । ୩୧ ।

ଦୋହରି ଝରି ନେଇଥିଲେ ବଳରାମ ଦାସେ ।

ଶୁଣିଣ ନୃପତି ମୋତେ ହକାରିଲେ ପାଶେ । ୩୨ ।

ଖୁଣ୍ଟିଆ ଅଇଲା ବେଶେ ମୋତେ ଘେନିଗଲା ।

ବଳରାମ ଦାସେ ଅଇଲେ ବୋଲିଣ ବୋଇଲା । ୩୩ ।

ଦେଖିଣ ନୃପତି କୋପେଣ ଥରହର ।

ଅଧର କମ୍ପାଇଣ ଯେ ବୋଲଇ ଉତ୍ତର । ୩୪ ।

ରଜା ପଚାରିଲେ ମହନ୍ତ ପରା ତୁମ୍ଭେ ।

ଗୈରି ବିଦ୍ୟାରେ ଦାସେ ଥାଅ ବଡ଼ ଦମ୍ଭେ । ୩୫ ।

ବୈଷ୍ଣବ ପଣରେ ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଧାର୍ମିକ ବୋଲୁଥ ।

ଏତେବଡ଼ ଲୋକ ହୋଇ ଅନ୍ୟାୟକୁ ଯାଅ । ୩୬ ।

ପ୍ରଭୁ ଦ୍ରବ୍ୟ ବୋଲିଣ ଦାସେ ନ କଲ କମ୍ପା ଭୟେ ।

ଝରି ଘେନିଗଲ ତୁମ୍ଭେ କେବଣ ଭରସାଏ । ୩୭ ।

ଧେବେ ନ ଅଖିଲା ଆତ୍ମକୁ ମାଗିବଟକ ।

ଏତେ ଅନ୍ୟାୟ ତୁମ୍ଭେ କଲ ଯେ କାହିଁକି । ୩୮ ।

ମୁଁ ବୋଇଲି ମୁଁ ଯେ ମାଗିବି କାହାକୁ ।

ମାଗିଲେ ମାଗଇ ଏକା ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ମନ୍ଦାପ୍ରଭୁକୁ । ୩୯ ।
 ଝରି ପାଇଁ ନିକି ଚୋର ହୋଇଲାଇଁ ମୁହିଁ ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଦ୍ରବ୍ୟ ସିନା ଥିଲା ମୋର ତହିଁ । ୪୦ ।
 ରଜା ବୋଇଲେ ଦାସେ ଦେଲି ଯେବେ ଝରି ।
 ଥିଲା ଯେ ତୁମ୍ଭର ତହିଁ ନେଇଥିଲି କି ବିଚାର । ୪୧ ।
 ମୁହିଁ ବୋଇଲି ସେ ଯେ ଅନେକ ବୃତ୍ତାନ୍ତ ।
 ନ କହିଲେ ସେ ପ୍ରତେ ନିକି ଯିବୁ ନରନାଥ । ୪୨ ।
 ପରମ ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ସେ କଥା କହିବାକୁ ।
 ମନରେ ବିଚାରୁଥାଇଁ ଲଙ୍କା ଦେଖିବାକୁ । ୪୩ ।
 ଭବଗ୍ରାହନାଥ ପ୍ରସନ୍ନ ବଦନେ ।
 ଦୃଢ଼ି ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ହୋ କି ବିଚାର ମନେ । ୪୪ ।
 ଲଙ୍କା ଦେଖିବାକୁ ଯେବେ ଶରଧା ତୋହୋର ଚିତ୍ତ ।
 ଥିବୁଟିକି ଝରି ଘେନି ଅମ୍ଭର ସଙ୍ଗତ । ୫୫ ।
 ଏତେ ବୋଲି ମୁଣ୍ଡେ ମୋହୋର ଦେଲେକି ଶ୍ରୀହସ୍ତ ।
 ଦେଖାଇବା ଲଙ୍କା ତୋତେ ବୋଇଲେ ଜଗନ୍ନାଥ । ୫୬ ।
 ନାଲଗିରି ଜଗନ୍ନାଥ ଲାଲାଭବରୁଁ ଯେ କର ।
 ନୟନ ଠାରୁ ଦେଲେ କରେ ଘେନି ଝରି । ୫୭ ।
 ରହି ଝରି ଘେନି ମୁଁ ଯେ ହୋଇଲି ଆନନ୍ଦ ।
 ଦୃଷ୍ଟେ ବନ୍ଦୀ କଲି ମୁହିଁ ଗଗନର ଗୁମ । ୫୮ ।
 ମନେ ବିଚାରୁଲି ସ୍ବାମୀ ଲଙ୍କାକୁ ନେବେ ମୋତେ ।

ସତ୍ୟବାଦୀ ପ୍ରଭୁ ସେ ସେ ଅଟନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥେ । ୪୯ ।
 ଏହି କଥା ଜାଣି ମୁଁ ହୋଇଲି ମନେ ସୁଖୀ ।
 ନିମିତ୍ତୀ ଲୋକଙ୍କ ସଖା ଅଟନ୍ତି ପଦୁଆଣି । ୫୦ ।
 ଧୂପ ଦାପ ଆଳଦି ଅନ୍ତରେ ଗୋସାଇଁ ।
 ଲଙ୍କାକୁ ବିଜେ କଲେ ଗହଣେ ଥିଲି ମୁହିଁ । ୫୧ ।
 ରାଜା ବୋଇଲେ ଦାସେ କହିଲ ଅତ୍ୟନ୍ତ ।
 କି ପ୍ରକାରେ ଲଙ୍କାକୁ ବିଜୟେ ଜଗନ୍ନାଥ । ୫୨ ।
 ଅସମ୍ଭବ ଭାଷା ତ କାହିଁ ଅବା ଲଙ୍କା ।
 କେ କେ ଥିଲେ ଗହଣେ କି ଦାସେ ଭୁମ୍ଭେ ଥିଲ ଏକା
 ଶୁଣିବା ନୃପବର କାଲି ବଟ ଅବକାଶ ।
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଲୋକେ ଥିଲେ ଯେବଣ ଯେବଣ ଦେଶ ॥
 ତହିଁ ଆମ୍ଭେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କ ଗହଣେ ଥିଲୁଁ ଯେସନେ ।
 କହିଲେ ପ୍ରତେ ଯିବ ଭୁମ୍ଭେ ଶୁଣସି ବିଦ୍ୟମାନେ । ୫୫ ।
 ଅବକାଶର ବ୍ୟବସ୍ଥା ଶୁଣ ହୋ ନରନାଥ ।
 ଲଙ୍କା କଟକାଇ ବାହୁଡ଼ା ବିଜୟେ ରଘୁନାଥ । ୫୬ ।
 ବିଭୀଷଣ ରାଜା ମନରେ ହରଷ ବିଢ଼ୁୟେ ।
 ଶ୍ରୀରାମଚନ୍ଦ୍ର ଠାକୁରଙ୍କ ଚରଣେ ବିନୟେ । ୫୭ ।
 କରୁଣାସାଗର ସ୍ବାମୀ ମହିମା ଭୁମ୍ଭର ।
 ଲଙ୍କାରେ ଯେବେ ମୋତେ କଲ ନୃପବର । ୫୮ ।
 ଯଉଁ ବୃକ୍ଷରୁ ପିତାକୁ ପୁଅ ସ୍ନେହପ୍ରଦ ।

ତଳୁ କରଣ ପ୍ରାୟେ ଶ୍ରୀରାମ ଆହାଲ୍ୟଦ । ୫୯ ।
 କରୁଣାଜଳ ଦେଇ ସେ ବୃକ୍ଷ ଜାଆଇବା ।
 ସବୁଦିନେ ପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଦର୍ଶନ ଦେଉଥିବା । ୬୦ ।
 ଶୁଣି ଦାଶରଥ ବୋଇଲେ ବଚନ ।
 ନିତ୍ୟ ନୀଳଗିରିରେ ପାଉଥିବୁ ଦର୍ଶନ । ୬୧ ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ଯାତ୍ରା ଅମ୍ଭର ଦକ୍ଷିଣ ମୁଣ୍ଡି ବେଳେ ।
 ତୁ ହୋ ବିଭୀଷଣେ ଦର୍ଶନ କରିବୁ ତେତେବେଳେ ॥
 ଭାବକୁ ନିକଟେ, ନୋହୁ ଅମ୍ଭେ ଦୂର ।
 ଭାବର ସତ୍ୟ ଅମ୍ଭେ ଯିବୁଁ ତୋର ପୁର । ୬୩ ।
 ଅମୋହ ଅଜ୍ଞା ଦେଇଥିଲେ ତେତେବେଳେ ।
 ତେଣୁ କରି ଏବେ ଲଙ୍କାପୁରକୁ ବିଜେ କଲେ । ୬୪ ।
 ପଛକଡ଼ ସେବାରେ ମୁହିଁ ଯେ ଥିଲି ଝରି ଘେନି ।
 ବାହୁଡ଼ି ଆସନ୍ତେ ବହୁତ ବେଳ ହୋଇଲା ରଜନୀ । ୬୫ ।
 ଏଣୁ କରି ଝରି ସିନା ରହିଲା ମୋର ମଠ ।
 ଏ କଥାକୁ ନୃପତି ହୋ ତୁମ୍ଭେ ପାଉଅଛ ଦୃଷ୍ଟି । ୬୬ ।
 ଅଶେଷ ମହିମା ଏ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ।
 କହିଲେ ନ ସରଇ ନାହିଁ ନା ପଟାନ୍ତର । ୬୭ ।
 ଭାବକୁ ନିକଟେ ଏ ସବୁଠାରେ ଥାନ୍ତି ।
 ଏ କଥାକୁ ନୃପତି ହୋ ନ ଯାଅ ମନେ ଭ୍ରାନ୍ତି । ୬୮ ।
 ବିଶେଷ ଭୂତ୍ୟଙ୍କର ବୋଲ ନ କରନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସତ୍ୟ କରିଥିଲେ ଯହିଁ ଲଙ୍କା ବିଜେ ପାଇଁ । ୭୯ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଅବା ବୋଲିବ ହେତୟା ଯୁଗର କାଳେ ।
 ଏବେ କାହିଁ ପାଇଁ ଲଙ୍କା ପୁରକୁ ବିଜେ କଲେ । ୮୦ ।
 ସତରଠର ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଯାହାଙ୍କ ରଚନା ।
 ତାହାଙ୍କର ଆଜ୍ଞା କେନ୍ଦ୍ର କରିବ ଖଣ୍ଡନା । ୮୧ ।
 ଏଣୁକରି ସିନା ପ୍ରଭୁ ଭୃତ୍ୟଙ୍କର ଆୟତ୍ତ ।
 ଭୃତ୍ୟଙ୍କର ଇଷପାତ୍ର ଏ ଅଟନ୍ତି ଜଗନ୍ନାଥ । ୮୨ ।
 ଦାରିଦ୍ର୍ୟ ହତେ ଏ ଯେ ଦାରୁ କଲେବର ।
 କରୁଣା-କୋମଳ ଦୁଷ୍ଟଜନଙ୍କୁ କଠୋର । ୮୩ ।
 ଅମୃତ ଲବଣ୍ୟରାଶି ବାଞ୍ଛା-କଳ୍ପକରୁ ।
 ଭଗନ୍ତ ମୂଳପଞ୍ଜିବ ବେଢି ମହାମେରୁ । ୮୪ ।
 ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦର ମୁଖ ନିଳମେଘ ଅକାଶେ ।
 ଚନ୍ଦ୍ର ମୂର୍ତ୍ତ୍ୟ ଉଦୟେ କି ପୂର୍ଣ୍ଣିମୀ ଦିନ ଶେଷେ । ୮୫ ।
 ତେସନ ପଟାନ୍ତର ଦିଶଇ ପଙ୍କଜଲୋଚନ ବୋଲି ।
 କପାଳର ତିଳକ କି ଶୁଭ ଗ୍ରହଗଣ ଘେନି । ୮୬ ।
 ସନ୍ଧ୍ୟା କାଳର ମେଘ ପ୍ରାୟେ ଅଧର ସୁରଙ୍ଗ ରେଖା ।
 ମଧ୍ୟେ ନାସାଦନ୍ତ ମାଣିକ୍ୟ ପ୍ରାୟେ ରେଖା । ୮୭ ।
 ସୃଷ୍ଟିର ନିମନ୍ତେ ସ୍ୱାମୀ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ମୂରତି ।
 ଅଇରି ମିଶ୍ର ଉଦାସ ନିର୍ଗୁଣେ ପ୍ରବର୍ତ୍ତି । ୮୮ ।
 ହୈଲୋକ୍ୟ ଜନ ହୃଦେ ଅଙ୍ଗେ ଚତୁଷମ ବୋଇ ।

ଆରତଶାଣ ନିମନ୍ତେ ବେନି ଭୁଜ ଅଛନ୍ତି ଯେ ତୋଳି ॥
 ଚନ୍ଦ୍ର ନେତ୍ର ପଡ଼ୁଛି ଶିରେ ଶ୍ରୀକାପଡ଼ା ଗଛ ।
 ସିମ୍ବୁଶ୍ଚ ରୁଲ କରିଛି ଅପୂର୍ବ ସୁନ୍ଦର ଦଶି । ୮୦ ।
 ଗଜମୋତି ଦ୍ରୋଣା ଅଳଙ୍କାର ରତ୍ନ ଝର ।
 ଶ୍ରବଣ ଶିଖରେ ଅବତଂସ କି ଯେସନ ମଙ୍ଗଳ ତାର ॥
 ଗଣ୍ଡସୁଲେ କୁଣ୍ଡଳ ବେନି ମଗରମୁଖ ସଞ୍ଚା ।
 ଜାଣି ବିରଜନ୍ତି ଏ କି ବ୍ରହ୍ମଗଣଙ୍କର ପଞ୍ଚା । ୮୧ ।
 କଟୀରେ କଟୁମେଖଳା ଯମଦାତ୍ରୀ ବାମେ ।
 ଶ୍ରୀଚରଣେ ତୋଡ଼ର ମଣି ରତ୍ନମୟ କମେ । ୮୨ ।
 ଶ୍ରୀଭୂଜେ କଙ୍କଣ ବଳୟ ବାହୁଡ଼ି ମୁକୁତା ମାଳ ।
 ବାମେ ଶଙ୍ଖ ତାହାଣେ ଚକ୍ର ଦୁଷ୍ଟ ଦାନବନ୍ତ ଦଳ ॥
 ଗଳାରେ ମୁକୁତାମାଳା କଟୀରେ କଟୀମେଖଳା ପଟଝୁମ୍ପା ।
 ଦୟାଶା ମରୁଆମାଳ ବଉଳ ଯାଇ ଚଞ୍ଚା । ୮୩ ।
 ସୁବେଶ ବେଶ ହୋଇ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ଗୋସାଇଁ ।
 ଧୂପ ଦିପ ଆଳତି ଆଚମନ ଶେଷ ହୋଇ । ୮୪ ।
 ଗରୁଡ଼ କରପତ୍ର ଯୋଡ଼ି ଶ୍ଚମ୍ପରେ ଜଣାଇ ।
 ଭୋ ଦେବ ଅନନ୍ତ କୋଟିବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋସାଇଁ । ୮୫ ।
 ଭୋ ଦେବ ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ନାଥ ।
 ରାତ୍ର ପ୍ରହରେ ହୋଇଲା ଦ୍ଵାରେ ଉଭା ଚଉମାଥ । ୮୬ ।

ଦର୍ଶନ କରବେ ବୋଲି ସକଳ ସୁରମୁନି ।

ଦେବଗଣ ଗନ୍ଧର୍ବଗଣ ଯକ୍ଷଗଣମାନନ୍ତୁ ଘେନି । ୮୯ ।

ମଣିମା ଦେବାଧିଦେବ ସ୍ବାମୀ ରହୁ ଅଛନ୍ତି ବରଷ୍ଠ ।

ଅଜ୍ଞା ହୋଇଲେ ଦର୍ଶନ କରବେ ଏତେକ ଜଣାଇ

ଗରୁଡ଼ ପଛ ଘୁଞ୍ଚି । ୯୦ ।

ଅତମନ ପାରି ଦିବ୍ୟ ଝିନବାସେ ଶ୍ରୀମୁଖ ପୋଛି ହୋଇ

ଗରୁଡ଼କୁ ଅଜ୍ଞା ହୋଇଲା ହୋ ବଟ ମଣ୍ଡାଅ ବେଗେ

ପାଇଁ । ୯୧ ।

ସେଠାରେ ଅବକାଶ ହୋଇବ ସକଳ ଦେବତାଙ୍କର

ପାଇଁ ।

ବେଗେ ମଣ୍ଡାଅ ବଟ ଝିବା ସଜ ହୋଇ । ୯୨ ।

ଅଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଖଗପଇ ମଣ୍ଡାଇଲେ ବଟ ।

ମାର୍କଣ୍ଡେଶ୍ଵର ବହୁଅଣି ପାଡ଼ିଲେ ରତ୍ନଖଟ । ୯୩ ।

ଯମେଶ୍ଵର ସୁପାଢ଼ ଶେଷ ଶେଯାଇଲେ ନେଇ ।

ମୁରୁଲୀମାନ ତ ଘେନିଲା ଲୋକେଶ୍ଵର ଧାଇଁ । ୯୪ ।

କୃତ୍ତିବାସ ଭୁବନେଶ୍ଵର ଭୁଲ କରନ୍ତି ଶେଷ ।

ସେତୁବନ୍ଧ ରାମେଶ୍ଵର ସିଞ୍ଚନ୍ତି କର୍ପୁର ରଜ । ୯୫ ।

ନିକାଳବାସୀ ହଟକେଶ୍ଵର ବଟେଶ୍ଵର ବେନି ।

ଏମାନେ ଚୁନୁଥା ଟାଣନ୍ତି ପଞ୍ଚମୁଖ ହିଲୋଚନକୁ ଘେନି ॥

ପାରାଧିପ ପାରେଶ୍ବର ଶଶିଭୂଷଣ କପିଳେଶ୍ବର ପଞ୍ଚରାମକୁ
କେ ଘେନି ।

ବଟରେ ପାଏଡ଼ା ପାରନ୍ତି ଏ ମସ୍ତାଲିଙ୍ଗ ମାନ ତ ଘେନି
କାମେଶ୍ବର କୂର୍ମେଶ୍ବର ବୈତରଣୀ ଆଶଶ୍ରୁଳ ।

ଏମାନେ ରେଖ କରୁଛନ୍ତି ଆସ୍ଥାନ ମଣ୍ଡଳ । ୯୮ ।

ପଶ୍ଚିମ ସମେଦା ବଦ୍ୟନାଥ ବରାହନାଥକୁ ଘେନି ।

ଶୂମର ଶୂନ୍ୟ ଏହୁ ଟାଣୁଛନ୍ତି ବେନି । ୯୯ ।

ହେମବନ୍ଦେଶ୍ବର କେଦାରେଶ୍ବର ସପନେଶ୍ବର ନନ୍ଦି-
କେଶ୍ବର ଏ ଶୂର ।

କୁଆସେଶ୍ବର ଦକ୍ଷେଶ୍ବର ନିଜେ କୁସୁମ ବୃଷ୍ଟି କରି ॥

ଅଷ୍ଟ ବେତାଳ ଆଠ ଦାଣ୍ଡ ପହଁରନ୍ତି ।

ଜଳେଶ୍ବର ଚନ୍ଦନେଶ୍ବର ଚନ୍ଦନଛେରା ଦିଅନ୍ତି । ୧୦୧ ।

ଗଗନେ କ୍ରକୋଟକେଶ୍ବର ଅଗୁରୁ ଧୂପ ସିଞ୍ଚି ।

ସି ବେଣୀଶ୍ବର ମକରେଶ୍ବର ଝାଡ଼ା ଫୁଲମାନ ବିଷ୍ଣୁ ॥

ଚନ୍ଦ୍ରଭୂଳା ତାରେ ବ୍ରହ୍ମେଶ୍ବର ବିଶ୍ବେଶ୍ବର ଦୁଇ ।

ପୂର୍ଣ୍ଣକୁମ୍ଭ ସ୍ଥାପି ସେ ମଙ୍ଗଳ ଗୀତ ଗାଇ । ୧୦୩ ।

ପଟୋଆର ରେଝ କରୁଛନ୍ତି ବେହେରା ଗୋବିନ୍ଦ ।

ଜୟ ଜୟ ଚଣ୍ଡ ପ୍ରଚଣ୍ଡ ପ୍ରସିଦ୍ଧି । ୧୦୪ ।

ଶୁକ ସନକ ଜନକ ନାରଦ ।

ବ୍ୟାସ ପରାଶର ଅଙ୍ଗିରା ପ୍ରହଲ୍ଲାଦ । ୧୦୫ ।

ଭୁବୁ ବଶିଷ୍ଠ ଅଷ୍ଟବକ୍ର ଅଗସ୍ତି ।

ପରେଚକ କୁମ୍ଭକ ରୋମାଞ୍ଚ ପତ୍ତନସ୍ତି । ୧୦୭ ।

ହନୁମନ୍ତ ବାମଦେବ ଭାରଦ୍ବାଜ କଣ୍ଡୁ ।

କଶିପୁ ଆଦି ମୁନିଙ୍କର ଜୟ ଜୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ତୁଣ୍ଡୁ ॥

କୈଳାସବାସୀ ଶିଖରେଶ୍ବର ପଣ୍ଡୁ ଶୂଳପାଣି ।

ମଙ୍ଗଳ ଅଷ୍ଟକ ପଢ଼ନ୍ତି ଯେ ଶୁଭବେଳା ଘେନି । ୧୦୮ ।

ବୃହସ୍ପତିଙ୍କର ମୂଳେ ଅଠଷଠି ଘେନି ତାରାଗଣ ।

ଦ୍ବାଦଶରାଶି କାଳବେଳା ଯୋଗଲୟ କରଣ । ୧୦୯ ।

ନାରାୟଣ ତାରାସଙ୍ଗେ ସପତ ବ୍ରହ୍ମବେତ୍ସ ।

ସପ୍ତ ଅଭରଣ ବେଢ଼ି ଅନେକେ ଉଦ୍ଧରେତା ॥

ଧ୍ରୁବଚକ୍ର ବେଢ଼ିଣ ନଅ ବ୍ୟାକରଣ ।

ନବୃତ ହୋଇଣ ଯେ କରନ୍ତି ଦର୍ଶନ । ୧୧୦ ।

ଚତୁଦକୋଟ ଶିବଗଣ ଶଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ।

ଭୂତ ପ୍ରେତ ପିଶୁଣଗଣ କଙ୍କର ହୋଇଅଛନ୍ତି ଆଗେ ॥

ଛଡ଼ାଉଛୁ ଘେନିଣ ତହିଁ ମଲୟ ପବନ ।

ଅଶଗୁଣ ଘେନିଣ ନଉଚେତ ଉଦ୍ୟାନ । ୧୧୧ ।

ଉଦ୍ଧାଣୀ ମୂଳେ ତହିଁ ଅଷ୍ଟ ଅପକ୍ଷର ।

ଗାନ୍ଧାର ରାଗେ ଆଳାପ ନୃତ୍ୟକାରୀ । ୧୧୨ ।

ଇନ୍ଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ତେନ୍ଦିଣ କୋଟ ଦେବତା ।

ହାହା ହୁହୁ ଗନ୍ଧବ ଦୁନଇ ବାଦ୍ୟମତ୍ର । ୧୧୫ ।
 ଅକାଶ ଗଙ୍ଗା ମୃଲେ ଅଲେଖ ନଦୀ ଶର୍ଥ ।
 ଶୂନ୍ୟ ଆଇଁ ଜଳ ସଞ୍ଚରଇ ରୈବତ ପବତ । ୧୧୬ ।
 ପାରିଜାତକ ମାଳାଘେନି ନନ୍ଦନବନ ତୋଟାଳ ।
 ଉର୍ଜ୍ଜ୍ୱେ ଶ୍ରବା ହସ୍ତ ଘେନି ଗୋରେଆ କ୍ଷତ୍ରପାଳ । ୧୧୭ ।
 ଶଙ୍ଖନିଧି ପଦ୍ମନିଧି ଘେନି ବିଶ୍ୱକର୍ମା ସଙ୍ଗେ ।
 ଅସ୍ତ୍ରନିଧି ଘେନି ରତ୍ନାକର ଉତ୍ତ ଆଗେ । ୧୧୮ ।
 ଶାରଳା ରଣ ବେତାଳ ଚଣ୍ଡୀ ଭଦ୍ର ଗୁଠ ।
 ରତ୍ନବର୍ଗ କବିଭୃ ସେ ଅମରେ ସେ ଭୂଟ । ୧୧୯ ।
 ରସରେ ପୂର୍ବ ଯେ ବୟସରେ ପ୍ରଭା ।
 ଗୁଣବନ୍ତ କୁଶଳ କି ସମୁଦ୍ରହିଁ ଅବା । ୧୨୦ ।
 ମଳୟ ଗନ୍ଧ ଘେନି ମହାର ଲକ୍ଷ୍ମଣ ।
 ମୃଦନାଭ କସ୍ତୁରୀ ରଙ୍ଗନାଥ କରେ ଘେନଣ । ୧୨୧ ।
 ଶୁକତିହା ମଞ୍ଜିଷ୍ଠା ଗୁମର କରେ ଘେନି ।
 ମହେନ୍ଦ୍ରତନୟା ଭୃଙ୍ଗୋଝର ରଙ୍ଗୋଝର ବେନି । ୧୨୨ ।
 ଭଦ୍ରାକ୍ଷ ଜନର ସିଦ୍ଧ ଶତ୍ରୁର ନାରାୟଣ ।
 ତାରାବତନ ମୁକୁତାମାଳା ହସ୍ତରେ ଘେନଣ । ୧୨୩ ।
 ପଦ୍ମନାଭ ପଦ୍ମିନୀ ଜମ୍ବୁନଦଲସି ।
 ଦର୍ଶନେ ଲକ୍ଷ୍ମୀକି ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ ଆସି । ୧୨୪ ।
 ମର୍କତ ନାଳ ଉତ୍କଳ ପଦ୍ମରାଗ କେଶର ।

ମାଳା କଣ୍ଠରେ ଦେଇଣ ଯୋଡ଼ିଲେ ବେନିକର । ୧୭୫ ।

ଶ୍ରୀନବର ଶ୍ରୀଧର ରଣଶ୍ରେଷ୍ଠ ବେନି ।

ଅମରବତୀ ଅଶୋକେଶ୍ବର ଅମରେଶ୍ବର ଭିନି । ୧୭୬ ।

ପଟୋଲଦେଶର ପଞ୍ଚଲିଙ୍ଗ ଗନ୍ଧଧୂପ ହସ୍ତେ ।

ମନ୍ଦାର ଦେଶର ମଧୁବକ ମଙ୍ଗଳ ଆରୋପଣ ଚିତେ ॥

ଗଣ୍ଡୁକା ନଦୀର ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଦିନୁ ବିଷ୍ଣୁ ।

ଚୈବତ ପଦ୍ମତର ନରସିଂହ ଘେନିଛୁକୁସୁମ ହୋଶରଥନୁ
ଚକ୍ରକେଳୀ କଟକରେ କପାଳିଆ ବରଷ୍ଟ ।

କର୍ପୂର ଦାନ ଘେନି ହସ୍ତେ ଖଦି ବିଷ୍ଣୁ । ୧୭୮ ।

ମଧୁବନ ମକରେଶ୍ବର ବିଷ୍ଣୁପଦ ଶ୍ରୀହରି ।

ମାନସରେବର ହଂସ କନକ ଛନ୍ଦଧର । ୧୭୯ ।

ସୁକୁମାର ବରଶିବ ଲଳିତା ପାବଣୀ ।

ସୁବର୍ଣ୍ଣ ପଦ୍ମମାଳ ଘେନି ହସ୍ତେ ଲକ୍ଷ୍ମଣ ଯୁବକ । ୧୮୦ ।

ସିନ୍ଧୁ ଦେଶର କାମାକ୍ଷୀ କୁସୁମ ଗୁମରନ୍ତୁ ଘେନି ।

ହସ୍ତିନା ଗୁପ୍ତେଶ୍ବରୀ ମନ୍ତ୍ର ଉଦ୍ଧାର ଶିରେ କରବେନି ॥

ବାରୁଣ ହୃଦର ଜଳେଶ୍ବରୀ ମନ୍ତ୍ର ମୃଦି ଖଣ୍ଡା ।

କାମନ୍ତା କାମଚଣ୍ଡୀ ହସ୍ତରେ ଫୁଲମଣ୍ଡା । ୧୮୩ ।

କୁଶସୁଲୀ ଦେଶ ମଧୁବତୀ ଦୃଶା ।

ବାସଠି ଦେବୀ ଯାର ଆଜ୍ଞାରେ ପରିତେଜା । ୧୮୪ ।

ଖେଚର ଦେଶର ଦେବୀ ମୋହିନୀ ମଉନା ।

କର୍ପୁର କସ୍ତୁରୀ ସେହି ଘେନିଛନ୍ତି ବେନି । ୧୩୫ ।
 କୋରସ ଦେଶର କୋଠାଟା ରଣଚଣ୍ଡୀ ମୂଳେ ।
 ଚଉରାଶୀ ଚଣ୍ଡୀ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ଭୂଳେ । ୧୩୬ ।
 ଘୋର ପବନ ତାରାଶୁଣୀ ଶଉରୀ ଶଶିଭଦ୍ରା ।
 ଭୁଞ୍ଜିଦେଶ ଧବଳୀଶ୍ଵର ମଣ୍ଡ୍ୟଦେଶ ମହାମୁଦ୍ରା । ୧୩୭ ।
 ଶ୍ରୀମ ଜୋତିଷପୁର ଦେବୀ ପଞ୍ଚମୁଖ ତାରା ।
 ଲଳାବତୀ ତ୍ରିପୁରା ହସ୍ତରେ ସୁଗନ୍ଧ ସୁସ୍ପନ୍ଧାରା । ୧୩୮ ।
 ଗନ୍ଧବୀ ଦେଶର ଗନ୍ଧବୀ ହସ୍ତରେ ଅଛୁ ରବୀ ।
 ପଞ୍ଚମ ରାଗେ ଆଳପନ୍ତି ଏ ପଞ୍ଚବକ୍ତ୍ର ଅବା । ୧୩୯ ।
 ମନ୍ଦାର ଦେଶର ମୁକୁନ୍ଦାଚଣ୍ଡୀ ଉଗ୍ରକେତକା ହାସ ।
 କଞ୍ଚନ ଭୃବନେଶ୍ଵରୀ କରେ ପୀତାମ୍ବର ବାସ । ୧୪୦ ।
 ବ୍ରହ୍ମାବର୍ତ୍ତ ଦେଶର ଦେବୀ ଚମ୍ପକେଶ୍ଵରୀ ଗୁମଣୀ ।
 ଚତୁର୍ବଦନ ଦେବୀ ହସ୍ତେ ଚନ୍ଦ୍ର ଧ୍ଵଜ ଖଣ୍ଡା । ୧୪୧ ।
 ଅଙ୍ଗଦେଶ ଭଦ୍ରକାଳୀ ଜଇନ୍ତା କଇନ୍ତା ।
 କଣ୍ଠେ କର୍ଦ୍ଦନ କାମାକ୍ଷୀ ଅଶୋକମାଳା ସୁମେତା । ୧୪୨ ।
 ରଙ୍ଗଭୂମି ଅମ୍ବିକା କାଳନ୍ଦୀ କେତୁକା ।
 ଭରରସା ମୂଳେ ଛନ୍ତି ଅନେକ ଚଣ୍ଡିକା । ୧୪୩ ।
 ଅଗ୍ନିକୋଶ ଜାଳାନ୍ଧରୀ ବାସଠୀ ବେତାଳୀ ।
 ସରୁପାଳ ବୃକମାତା କରେ ଅର୍ଘ୍ୟସ୍ଥାଳୀ । ୧୪୪ ।
 ଜଳନ୍ତାରୀ ଅମାର୍ଗୀ ସମ୍ପ୍ତିକମାଳା ଚନ୍ଦ୍ରେଶ୍ଵରୀ ।

ଦେଶବର୍ଗ ଘେନି ଏମାନେ ଛନ୍ତି ପଟୁଆର । ୧୪୫ ।
 ଦକ୍ଷିଣ କୋଶଳ ନବଦୁର୍ଗା ନଳକେଶର ଭୁକୁଣୀ ।
 ମେଘମାଲାର ଆଳାପେ ମର୍ଦ୍ଦଳ ଯନ୍ତ୍ର ଝଟ । ୧୪୬ । ।
 ବିଦର୍ଭଦେଶର ଭବାନୀ ସିଂହନଗ୍ରୀ ମଲ୍ଲିକା ।
 ତାରଶୁଣି ମୂଳେ ଛନ୍ତି ଅର୍ଣ୍ଣପୂର୍ଣ୍ଣା ଅମ୍ବିକା । ୧୪୭ ।
 ବାଣରାଣି ବିଶାଳାକ୍ଷୀ ପ୍ରାଗର ଲଳିତା ।
 ଦ୍ଵାଦଶ ବୈଷ୍ଣବା ଯେ ଭକ୍ତଜନ ହୃତା । ୧୪୮ ।
 ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଯନ୍ତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ସାର ଭଗରସ ।
 ନଳ ଚଇତନ ସ୍ଵରୂପ ପ୍ରକାଶ । ୧୪୯ ।
 ବୈଷ୍ଣବ ଧର୍ମ ଏମାନଙ୍କର ଆଶ୍ରୟ ଶକତି ।
 ଅନନ୍ତ କୋଟ ବୈଷ୍ଣବେ ଅଛନ୍ତି ନାନାଜାତି । ୧୫୦ ।
 ଗଙ୍ଗା ଗୟା ଗୋଦାବରୀ କୃଷ୍ଣାବେଣୀ ଭାଗୀରଥୀ ।
 ଗଣ୍ଡୁକାଆଦି କରଅଛନ୍ତି ସରୟୁ ସରସ୍ଵତୀ । ୧୫୧ ।
 ଯମୁନା କାବେରୀ କରୁଣିକା ଶକୁନ୍ତଳା ।
 ନର୍ମଦା ସୁବର୍ଣ୍ଣରେଖା ତୁଙ୍ଗଭଦ୍ରା ବର୍ତ୍ତୁଳା । ୧୫୨ ।
 ନର୍ମଳା ନିତ୍ୟରୂପୀ ଚଳନ୍ତିଗଙ୍ଗା ପାତାଳଗଙ୍ଗା ସୁମତି
 ବ୍ରାହ୍ମୀ ବୈତରଣୀ ମନ୍ଦାଗି ଚିତୋତ୍ପଳା ସୁକାନ୍ତି ॥
 ରବିକୋଇଲ୍ଲ ବ୍ରହ୍ମସୁତା ସାବିତ୍ରୀ ଗୋପୀଗଙ୍ଗା ।
 ବିନ୍ଦୁସାଗର ଆଦି କର ଅଂଷଠୀ କୋଟୀ ଖର୍ଯ୍ୟମୂଳେ
 ଫାଲୁଙ୍କା ଚନ୍ଦ୍ରଭାଗା । ୧୫୪ ।

ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଦିବ୍ୟରୂପ ଘେନି ଅଛନ୍ତି, ସେବା ଘେନି
ଗଙ୍ଗା କାଳିନୀ ଅଛନ୍ତି, ହସ୍ତରେ ରତ୍ନଧର ଘେନି ॥

କଳପବତ ବେଢ଼ି ଉଠେ ଶୋଭାପାଏ ।

ତଳେ ତରୁ ଦିବ୍ୟ ମୁନି ଗହଳେ କଳନା ନ ଯାଏ ॥

ବାଜଇ ଛୋଲ ଦମା ଟମକ ନିଶାଣ କୌତୁହଳ ଗାଢ଼େ
ବଟମୁଲ୍ ସମୁଦ୍ର ପରିସନ୍ତେ ପଟୁଆର ପଡ଼େ । ୧୫୭ ।

ଦୁଇ ପାରୁଣେ ସୁରଗଣ ଉଭା ହୋଇଛନ୍ତି ।

ମଧ୍ୟରେ ଅପହରା ବିଦ୍ୟାଧରା ନୃତ୍ୟ ପରିବଳେ ଗୀତ

ଗାବନ୍ତି । ୧୫୮ ।

ଅଶୀ ସହସ୍ର ଗରବ ଶଙ୍ଖ ଧ୍ବନି କରେ ।

ବଟଅବକାଶ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଜୟେ ଜୟେ ଭିନିପୁରେ ॥

ବିଜେ ସଜାଉ ଯେ ବାଜିଲା ମୁରାଟ ।

ଶୁଣି ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ଲୋକେ ହୋଇଲେ ଉଚ୍ଛାଟ । ୧୬୦ ।

ଏସନ ସମୟେ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ ବିଜେ କରି ଆସେ ।

ନବକୋଟ କାନ୍ଥାମା ଦହୁଡ଼ି ଧରଣ ସଙ୍ଗତରେ ଧାଏଁ ॥

ଚତୁର୍ଦ୍ଦି ଯୋଗୀ ତହିଁ ଦିଅନ୍ତି ହୁଲହୁଲ ।

ସପ୍ତମାତା ସାତଭାସଣୀ ଅର୍ଦ୍ଧ୍ୟ ବନାପନ୍ତି ତୋଳି । ୧୬୨ ।

ଖଟଣି ହାର ଦେବତାମାନେ ଖଟିଅଛନ୍ତି ଚଉପାଶେ ।

ରତ୍ନ ପାଦୁକା ଚଢ଼ି ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥ ପ୍ରଭୁ ବିଜେ କରି ଆସେ

ବଲରାମଙ୍କ କଳେ ବାମଭୁଜ ଦେଇ ।

ଓଡ଼ିଶା ମାତା ଦୁର୍ଗାଙ୍କୁ କି କି କରି କଥା ଏକ କହି ॥

ସେ ପୁଣି ତହିଁକି ମୁଖ ବୁଲାଇ ଅଳପ ହସି ।

ଏସନ ସମୟେ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁ କଳା

ପାବଛେଣ ଦଶି । ୧୭୫ ।

ବାଣରାସି ବିଶେଷର ଧରଛନ୍ତି ଫୁଲଛନ୍ତି ।

ଶଙ୍ଖ ଚକ୍ର ଧରି ସୁଭଦ୍ରା ଅଛନ୍ତି ଦକ୍ଷିଣ କଇ । ୧୭୬ ।

ହେମବନ୍ତ ପବନ କେଦାରେଶ୍ବର କୁସୁମ ବୃଷ୍ଟି କରି ।

ଭାସ୍କର ଉର୍ଥର କ୍ଷେତ୍ରପଦ୍ମ ଶ୍ରୀମୁଖକୁ ଦର୍ପଣ ସେ ଧରି ॥

ନେପାଳ ନୀଳକଣ୍ଠେଶ୍ବର ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁଣୀ ବିଷ୍ଣନ୍ତି ଅନୁକ୍ଷଣ

ରହି ଆଲଟ ଧରି ବିଷ୍ଣଇ ଶ୍ରୀମନ୍ଦିର ଅର୍ଜୁନ । ୧୭୮ ।

ବ୍ୟାଧିକ ଉଏ ତହିଁ ପଛ ପଛ ବୋଲେ ।

ବରେହା କୁରୁମ ଦୁହେଁ ଆଣେ ଆଣେ ବୋଲଲେ । ୧୭୯ ।

ଗୋମୁଖ କେଶବ ସଜ ଦୁହିଁ କରି ।

ହାତେ ଗଡ଼ୁ ଆରେକ ହାତେ ରତ୍ନହସା । ୧୮୦ ।

ରହି କଠାଉ ଘେନି ତେଲଙ୍ଗୀଶ୍ବର ଧାଇଁ ।

ରହି କଠାଉମାନ ଘେନି ନିଧପତି ଗୋଡ଼ାଇ । ୧୮୧ ।

କରାଳ ବାଲୁକେଶ୍ବର ହାତେ ଫୁଲଛନ୍ତି ।

ଗୋକର୍ଣ୍ଣେଶ୍ବର ଗଡ଼ୁକେଶ୍ବର ଗୁମର ଘେନି ଚାଲନ୍ତି ।

ହାଦଶ ମାଧବ ଧୂପକାଠି ଘେନି ଚଳିଯାନ୍ତି ସଙ୍ଗେ ।

ଜ୍ଞଅର ନରସିଂହ ହୁଣ୍ଡା ଖଣ୍ଡା ଘେନି ଉତ୍ତ ଆଗେ ॥

ସତ୍ୟବାଦୀ ଗୋପୀନାଥ ହସ୍ତେ ପଦୁଫୁଲେ ।
 ଅଲ୍ଲଳନାଥ ହୋଶଭାର ଘେନି ସଙ୍ଗେ ଚଳେ ॥
 ପ୍ରୟାଗ ମାଧବ ଗୟାର ଗଦାଧର ଦୁଇ ।
 ସୁବର୍ଣ୍ଣ ବେତ ଧରି ମଣିମା ମଣିମା ତାଙ୍କ ଦେଇ । ୧୭୫ ।
 ଯୁକ୍ତେଷ୍ଟିକ ଅଗ୍ରମର ଭୃଷ୍ମ ପଞ୍ଚୁଶୀଳ ।
 ଏମାନେ ଅଗପଛ କରୁଛନ୍ତି ଦେବଲୋକ । ୧୭୬ ।
 ଅଦ୍ଭୋବନ ନରସିଂହ ତାଟକେଶର ଦୁଇ ।
 ପୁଷ୍ପ ଗୁମର ଘେନି ଯେ ଖଟନ୍ତି ବେନିଭାଇ । ୧୭୭ ।
 ବଦ୍ରକା ଅଗ୍ରମର ଦୁଇ ରସି ନର ନାରାୟଣ ।
 ଏ ଦୁହେଁ ଘେନିଛନ୍ତି ବଳାଧନା ଉଆଣ । ୧୭୮ ।
 ସିଂହାରବତୀ ପୁର କେଶବ ଲୋକନାଥ ବେନି ।
 ଏ ଦୁହେଁ ଦୁଇପାଖେ ଅଛନ୍ତି ମୁକୁତା ଛନ୍ଦିଘେନି ॥
 ହତପାଶୁଣୀ ଘେନି ଜାମ୍ବବତୀ ବାଳୀ ।
 ବିଡ଼ିଆ ଲଗି କରୁଅଛନ୍ତି ସାହେବ ଦୁଲ୍ଲଲୀ । ୧୮୦ ।
 ପାନପିକ ଧରବାକୁ ବିରଜା ଦେଖ ନିକଟରେ ଥାଇ ।
 ଗଣପତି କାର୍ତ୍ତିକେଶର ଦୁହେଁ ତାଳ ଧରି ଗୀତ ଗାଇ ॥
 କାଞ୍ଚଦେଶର କାମାକ୍ଷୀ ଆଳତୀ ବନ୍ଦାଇ ।
 ଯାହାକୁ ଯତ୍ନ ଅଜ୍ଞା ହୁଅଇ ତାହା ବିମଳା ଜଣାଇ ॥
 ରତ୍ନଗଡ଼ ଘେନି ମହାମାୟେ ସରସ୍ବତୀଙ୍କର ସଙ୍ଗେ ।
 ପରଦାସ ଲୁହାଲୁହ ହୁଅନ୍ତି ଦୁଇପକ୍ଷୀ ଅନରଗେ ॥

ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ କାନ୍ତାନ୍ତ ଦୁର୍ଗେଶ୍ଵରୀ କାଳୀ ।
 ରାମଚଣ୍ଡୀ କୋଠେଶ୍ଵରୀ ଭଗବତ୍ତ ବାଣେଲୀ । ୧୮୪ ।
 ହାତୀ ମାରି କୋତମାଚଣ୍ଡୀ ବ୍ରହ୍ମାୟେଣୀ ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀ ।
 ସାବିତ୍ରୀ ଶାରଳାଚଣ୍ଡୀ ଜୀର୍ଣ୍ଣିକା । ୧୮୫ ।
 ଅପରାଜିତା ରୂପାୟ ଚନ୍ଦ୍ରାୟ ପିଙ୍ଗଳା ।
 ସାରକମା ମାରକମା ଭଗବତ୍ତ ଦେବୁଳା । ୧୮୬ ।
 କଳାପାଠୀ କାଳିକାୟ କାଳରାଣୀ କାଳିକା ।
 ପାଟେଲୀ ମାଧବଶ୍ଵରୀ କଳାଶୁଣୀ ଶୁକଳା । ୧୮୭ ।
 ଶ୍ୟାମା ମାୟା ବିଜୟା ଚଣ୍ଡଘଣ୍ଟକାରେଣୀ ।
 କାଳଘଣ୍ଟ କାଳମୁଖୀ ଏ ସାତ ଭୟେଣୀ । ୧୮୮ ।
 ଇନ୍ଦ୍ରାଣୀୟ ଅକ୍ଷମୋହୀ ଶୋଷିନୀ ପିଣ୍ଡାଶୁର ।
 ଦୃଷ୍ଟାଣୀୟ ଦେବୀ ଶାନ୍ତି ସର୍ପମୁଖୀ ଜାଗୁଳାୟ । ୧୮୯ ।
 ହାତବାୟ ସାମଲ୍ଲୟ ସମସ୍ୟା ସ୍ଥିତି ଅବଳା ।
 ମହାସର୍ପାଣୀ ତାରୁଣୀ ସାଞ୍ଜବସିନୀ ମଙ୍ଗଳା । ୧୯୦ ।
 ସାରଙ୍ଗାୟ ନାରଙ୍ଗାୟ ସଞ୍ଜୋୟ ବିଞ୍ଜୋୟ ।
 ଓଳମାୟ ପୋଳମାୟ କରୁଣାୟ ବରୁଣାୟ । ୧୯୧ ।
 ରତ୍ନକାନ୍ତ ରତ୍ନମାଳା ଚତୁର୍ଭୁଜା ଜାତାୟ ।
 ବିଶ୍ଵେଜାୟ କେତୁକାୟ ରାବଣାୟ ମହାମାୟ । ୧୯୨ ।
 ସାରଘଣ୍ଟା କାଳଭୂଷୀ ଡାକୁଣୀ ଡକଣୀ ।
 ଅଭୟଶୁଣୀ ତାରେଣୀ ଜାରେଣୀ ମାରେଣୀ । ୧୯୩ ।

ସପନାଚେତା ନାରାୟଣୀ କନେକଶରୀ ଦେବୀ ।
 ଏ ଦେବୀମାନଙ୍କର ସଙ୍ଗେତେ ଅଛନ୍ତି ଅନେକ ଯ ଦେବୀ ॥
 ଏ ସମସ୍ତେ ନିସ୍ତରଲୁ ଶୋଇ ଶୂନ୍ୟ ଧରି ସେବା ।
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ମହାମାୟା ମୂଳେ ସମସ୍ତେ ହେ ସେବା ॥
 ମହାକାଳ ଜାତୁମଣି ମଉନାମଣି ଶୂନ୍ୟ ।
 ଅଷ୍ଟାଦଶ ମୂଳେ ଏ ଦଣ୍ଡ ପଡ଼ିବାରୀ । ୧୯୬ ।
 ଚଣ୍ଡେ ଆଲମ୍ବ ଧରି ଖଣ୍ଡେ ଯୁବେ ରହି ।
 ଚତୁଷ୍ପତି ସିଦ୍ଧିକୁ ଉତ୍ତରେ ପଶିବା ଆଜ୍ଞା ନାହିଁ । ୧୯୭ ।
 ଏସନେକ ସମୟେ ଗନ୍ଧର୍ବ ପଟୁଆର ।
 ଉତ୍ତରଦ୍ଵାରୁ ପ୍ରଭୁ ହୋଇଲେ ବାହାର । ୧୯୮ ।
 ଗନ୍ଧର୍ବ ଖଟଣିରେ ଯେତେ ଦେବାଦେବୀମାନେ ।
 ହୁଲା ଦହୁଡ଼ି ଚନ୍ଦ୍ରଦିଅ ଧରି ଅଛନ୍ତି ଏମାନେ ॥
 ହାଲୋଲିତ ହୋଇ ତହିଁ ଜୟ ଜୟ ବାଣୀ ଶୁଭେ ।
 ଅପକ୍ଷୟ କିନ୍ତୁ ଶତଗାନ ରାବେ । ୧୯୯ ।
 ଦେଖି ବ୍ରହ୍ମରୂପ ନିଉଁଷ୍ଟି ପକାୟେ ।
 ପାଏପତି ଶୋଇବାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମେଦିନୀ ଶୋଭାପାଏ ।
 ଆଜ୍ଞା ହୋଇଲା ହୋ ଉଠ ଶୋଭା ଶରଦ୍ର ତାକେ
 ଗୋପରଜା ତାକଦିଅଇ ଦେଲୁଁ ପଛଦୁଆ ଦେବଲୋକେ
 ଦକ୍ଷିଣକୁ ମୁଖ କରି ଠାକୁରେ ବଳରାମକୁ ଆଉଜି ।
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ହସ୍ତରୁ ପ୍ରଭୁ କର୍ପୁର ବଢ଼ିଆ ଭୁଞ୍ଜି । ୨୦୦ ।

ନୟନେ ହୋଇ ବ୍ରହ୍ମା ଉଭା ହୋଇଛନ୍ତି ।
 ସୃଷ୍ଟିର ସକଳ କଥା ପ୍ରଭୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ପଚାରନ୍ତି । ୨୦୪ ।
 ଓଁକାର ଶବଦେ ବେନି କର ଯୋଡ଼ି ବ୍ରହ୍ମା ।
 ଭୋ ଦେବ ଅନନ୍ତ କୋଟି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ନାଥ ମଣିମା । ॥
 ଜୟ ୨ ଆଦି ଅନାଦି ଅଦ୍ୟମିତ ନିର୍ମଳରୂପ ।
 ଜୟ ଜୟ ଅନନ୍ତ ଅଲକ୍ଷିତ ସ୍ବରୂପ । ୨୦୬ ।
 ନିର୍ମଳ ସୃଷ୍ଟିସ୍ବରୂପ ଠୁଲ ଶୂନ୍ୟ ସବ୍ୟସିଂହ ପରପୂର୍ଣ୍ଣ ।
 ନିର୍ମଳ ନିରାକାର ଅବସ୍ଥେ ଅବର୍ଣ୍ଣ । ୨୦୭ ।
 ନିର୍ମଳ ନିର୍ବିକଳ୍ପ ନାଲ ଜଳଦ ଶ୍ୟାମ ।
 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୁଧାପାତ୍ର ସବ୍ୟାସୁ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ୨୦୮ ।
 ଗ୍ୟାନ ଅଗ୍ୟାନ ଅଦେହୀ ଅପ୍ରମୟ ।
 ଯାବତ ଲକ୍ଷଣ କରୁଣାହୁଦୟ । ୨୦୯ ।
 ଅଭୟ ପଦ୍ମତାରଣ ଛାଡ଼ି ଗଜମତ୍ତ ।
 ଜୟ ଜୟ ପଦ୍ମତ ତାରଣ ଜଗନ୍ନାଥ । ୨୧୦ ।
 ସୃଷ୍ଟିର ସକଳ ବାରତା ସେ ଯହିଁରେ ଯାହା ।
 ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ମୁଁ ସର୍ଜନ କରଇଁ ତାହା । ୨୧୧ ।
 ରଜ ତାମସ ସାତ୍ତ୍ବିକ ଗୁଣ ଘେନି ।
 ପଶୁତତ୍ତ୍ବ ସପ୍ତାବରଣ ଜୀବ ପରମ ସ୍ବେ ବେନି । ୨୧୨ ।
 ନିଲେପ ନିରଞ୍ଜନ ପ୍ରକୃତ ପରେ ବାସ ।
 ତୁମ୍ଭ ଆଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ମୁଁ ସର୍ଜନା କରଇଁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶ ॥

ସବୁଗୁଣେ ଯନ୍ତ୍ରିତ ସବୁ ଭୁବର ଆୟତ୍ତ ।
 ଅଧିକ ଲକ୍ଷ ଦେବୀକୁ ମୁଁ ନୁହଇ ସାମରଥ । ୧୪ ।
 ଏତେ ଜଣାଇ ତୁମା ହୋଇଲେ ପଦ୍ମଯୋନ ।
 ଦରହସିତ ହୋଇଣ ହସିଲେ ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ସ୍ଵାମୀ ॥
 ଏତେକ ଜଣାଇ ବ୍ରହ୍ମା ରହିଲେ ଶ୍ଵମୁରେ ।
 ସରସ୍ଵତୀ ଜଣାଇଲେ ଏମନ୍ତ ସମୟରେ । ୧୫ ।
 ମଣିମା ଦେବାଧିଦେବ ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥସ୍ଵାମୀ ।
 କାଶୀଦେଶରେ ପ୍ରଭୁ ମୋହୋର ଜନ୍ମଭୂମି । ୧୬
 ତହିଁର ନୃପତି ରାଜ୍ୟଭୁଷ୍ଟ ହୋଇ ପଳାଇଣ ଆସି ।
 ମୁହିଁ ତାକୁ ବୋଇଲି ହୋ ଭୟ ନ କର ଶୀଘ୍ରରୁଷୋତମେ
 ଥା ବସି । ୧୭ ।

ଆଜକୁ ବାରବରଷ ହୋଇଲା ସେହୁ ଅଛି ରହି ।
 ଭୁବ ନାମ ଜପଇ ସେ ସିକୁକୂଳେ ଅନେକ ଦୁଃଖ ସହି ॥
 ଆଜ୍ଞା ପାଇଲେ ନିଜରାଜ୍ୟ ପାଇବ ସେହୁ ରାୟେ ।
 ତହିଁରେ ତେବେ ସେ ମୋହୋର ବଡ଼ପଣ ରହେ ॥
 ଏହା ଶୁଣି ଠାକୁରେ ଠାଉଲେ ଠାକୁରାଣୀକି ।
 ଏହାକୁ ପଚାର କିପା କୋପ କରେ ସେ ନୃପତିକ ॥
 ଜାଣିଣ ଶାରଦା ଦେବୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ବୋଲି ।
 ମୋତେ କିପା ନ କହ ମାଏ ମୁଁ କଉଁଦୋଷ କଲି ॥
 ବିଦ୍ଵିଥା ସେ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ଲାଗି କରୁଥିଲେ ।

ସରସ୍ୱତୀଙ୍କ ବଚନେ ସେ ସାବଧାନ ହୋଇଲେ ॥
 ଅଚଳାଚଳନନିନୀ ତୋଷ କରିଇ ଜମ୍ବୁବତୀ ବାଳୀ ।
 ଏକ ଲଏ କରି ତଳେ କଲେ ସାହେବ ଦୁଲ୍ଲୀ । ୧୨୫
 ହିଲେକ୍ୟ ଜନନୀ ଦେଖା କରୁଣା ନୟନେ ।
 ସରସ୍ୱତୀଙ୍କ ମୁଖ ଚାହିଁ ଦୃଷ୍ଟିଲେ ମନେ ମନେ । ୧୨୫ ।
 ଚିତ୍ତରେ ବିଚାରିଲେ ତାର ଫେଡ଼ିବା ଦୁର୍ଗତ ।
 ଅପରାଧକୁ ଦଣ୍ଡ ତ ପାଇଲା ନୃପତି । ୧୨୬ ।
 ଏମନ୍ତ ବୋଲି ସନ୍ତୋଷେ ଚାହିଁଲେ ମହାମାୟେ ।
 କର ଯୋଡ଼ି ଜଣାଇଲେ ଶାରଦାୟେ । ୧୨୭ ।
 ତୁମ୍ଭେ ସଙ୍କେତ ବାହନି ଗୋ ମାୟା ପରିତ୍ୟାଗି ।
 ଅମ୍ଭେମାନେ ସଂସାରେ ଅଛୁଁ ମାୟାମୋହ ଲାଗି । ୧୨୮
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ ଠାକୁରାଣୀ ଅମ୍ଭେ ତୁମ୍ଭର ଦାସୀ ।
 ଦାସୀଙ୍କର ଦୋଷ ନ ଧର ଗୋ ପଦ୍ମବନବାସୀ । ୧୨୯ ।
 ଜାଣି ନ ଜାଣି ଯେବେ ଭୃତ୍ୟ କରିଇ ଦୋଷ ।
 ସେ ଦୋଷ କ୍ଷମା ନ କରି ଯେବେ ଧରିବୀ ମନେ
 ରେଷ । ୧୩୦ ।

ଭବ ବିରହ ସେ ଆଦି ସୁରନାଥ ।
 ଏ କଷଣୁ ଫେଡ଼ିବାକୁ କେହି ନୋହିବେ ସାମରଥ ॥
 ଏସନ ସମୟେ ଯେ ହେଙ୍ଗୁଳା ଦେଖା ଥିଲେ ।
 ସରସ୍ୱତୀଙ୍କର ପୁଷ୍ପ ଅର୍ଥେ ବଚନ କହିଲେ । ୧୩୧ ।

ଶୁଣିମା ଦେବୀ ଠାକୁରାଣୀ ସାବଧାନ ହୋଅ ।
 ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଆଜ୍ଞାପ୍ରମାଣେ ଭୃତ୍ୟଙ୍କୁ ଦୟା ବହ । ୨୩୩ ।
 ପ୍ରପନ୍ନ ଜନଙ୍କର ଆରତି ଯହୁଁ ହର ।
 ଏଣୁ କରି ଭରସା କରି ଜଣାଇଲୁ ଶ୍ରେମୁର । ୨୩୪ ।
 ଯାଉ ସେ ନୃପତି ଏବେ ନିଜ ରାଜ୍ୟ ପାଉ ।
 ଦାସୀଙ୍କର ବଡ଼ାଇ ମାଏ ଗୋ ରଖିବାକ ହୋଉ ॥
 ଶୁଣି ଦେବୀ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରମ ସନ୍ତୋଷ ।
 ହେଙ୍ଗୁଳା ମୁଖ ଚାହିଁ ହୋଇଲେ ହସ ହସ । ୨୩୬ ।
 ବୋଇଲେ ଏ ସଖି ରାଜା ବଡ଼ଇ ନିର୍ଦ୍ଦୟ ।
 ଦୁଃଖିତଜନମାନଙ୍କୁ ସେ ନ କରଇ ଦୟା । ୨୩୭ ।
 ଏହାଙ୍କ ରାଜ୍ୟେ ଅତିଥି ନ କରନ୍ତି ପୂଜା ।
 ନ ଦେଇ ନ ଖାଇ ସେ ସମସ୍ତେ ମୁହଁବୁଜା । ୨୩୮ ।
 ଯେବଣ ରାଜ୍ୟେ ଅତିଥି ହୁଅନ୍ତି ବିମନ ।
 ଇନ୍ଦ୍ର ନ ପାଲଇ ଦରଦ୍ର ହୁଅନ୍ତି ତହିଁ ଜନ । ୨୩୯ ।
 ତୁମ୍ଭେ ଯେ କହିଲ ଏ ରାଜାକୁ ଦୟା କର ।
 ଧର୍ମ ଶୁଦ୍ଧିଲା ରାଜା ସମ୍ପତ୍ତି ଅବକାର । ୨୪୦ ।
 ଏଥିରେ ଥିଲେ ବଡ଼ ବଡ଼ ରାଜାମାନେ ।
 ତାହାଙ୍କର ଚରିତ କି ଶୁଣିନାହିଁ କଣ୍ଠେ । ୨୪୧ ।
 ଶିବ ରାଜା ଥିଲେ ଯେ ସତ୍ୟବାଦୀ ପଣେ ।
 ହରିଷ୍ଚନ୍ଦ୍ର ନର୍କର ବିକେ ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କର କାରଣେ । ୨୪୨ ।

ଧର୍ମ ନିମନ୍ତେ ବିକ୍ରୟ କଲେ ପୁଣି ଭାରିଜା ।
 ସ୍ବଦେହେ ବିଷ୍ଣୁ ଲୋକ ପାଇଲେ ସେହୁ ରାଜା । ୧୪୩ ।
 ଏହିମତେ ଯେତେ ଲୋକ କରନ୍ତି ଆଚରଣ ।
 ପଡ଼ଇ ବିଦ୍ବମାନ ତାଙ୍କୁ ବହୁତ କଷଣ । ୧୪୪ ।
 ଧର୍ମ ଥିଲା ଲୋକକୁ ଧର୍ମ କରଇ ପାର ।
 ଅଧର୍ମୀ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନାହିଁ ନା ପ୍ରତିକାର । ୧୪୫ ।
 ଧର୍ମ ଯେ ରହୁଛି ସଚରାଚର ପୃଥୀ ।
 ସଖି ଧର୍ମ ଥିଲା ଲୋକଙ୍କର ମୁହିଁଟି ହୁଅଇ ସାକ୍ଷୀ । ୧୪୬ ।
 ଧର୍ମ ଥିଲା ଲୋକ ଅଜୟେ କରଇ ଜୟେ ।
 ଜଳେ ସ୍ଥଳେ ଅନଳେ ତାଙ୍କୁ ନାହିଁ କିଛି ରୟେ ॥
 ସତ୍ୟବ୍ରତ ରାଜା ଥିଲା ଧର୍ମ ଆଶ୍ରା କଲା ।
 ତେଜେ ପ୍ରଳୟ ବାଧା କିଛିହୁଁ ନ ବାଧଲା । ୧୪୮ ।
 ସାନ ବଡ଼ ନାହିଁ ଯେ ଧର୍ମ ଆଶ୍ରିତକୁ ।
 ଯେ ଆଶ୍ରୟ କରଇ ଧର୍ମ ମୁଁ ରଖଇ ତାହାଙ୍କୁ । ୧୪୯ ।
 ହେଙ୍ଗୁଳା କହିଲେ ଏ ରାଜାର ପ୍ରସ୍ତାପ ।
 ବହୁତ ଅଧର୍ମ ଏ ମୋତେ କରଇଲା ତାପ । ୧୫୦ ।
 ଏବେ ତୁମ୍ଭେ ତ କହିଲ ପ୍ରଭୁଙ୍କର ଆଜ୍ଞା ହୋଇଲା ।
 ଯାଉ ସେ ନୃପତି କଥା ଭଲ ଗୋ ହୋଇଲା । ୧୫୧ ।
 ଯାଉ ସେ ନୃପତି ଏବେ ନିଜ ରାଜ୍ୟ ପାଉ ।
 ଏବେ ହୋ ଦୋଷ କଲେଟି ମୁଁ ନ ସହଇ ଆଉ ॥

ଦୁଃଖ ଜନମାନଙ୍କୁ ଚିତ୍ତରେ ଦୟା ଥୁବ ।
 ବିଷ୍ଣୁ ଆଶ୍ରୟ କରି ପ୍ରଜାମାନନ୍ତ ପାଳିବ । ୧୫୩ ।
 ଗୋରୁ ବିପ୍ର ଅଭିଧୁ ଦେବ ଶିବ ପୂଜା ।
 ଏମନ୍ତ ହେତୁ ଥିଲେ ନିଷ୍ଠିନ୍ତ ହୋନ୍ତି ରାଜା । ୧୫୪ ।
 ହେଙ୍ଗୁଳା କହିଲେ ଯେ ମହିମା ତୁମ୍ଭର ।
 ମେଲଣି ହେଉ ସେ ରାଜା ଯାଉ ନିଜ ଘର । ୧୫୫ ।
 ତକ୍ଷଣେ ପରମଲକ୍ଷ୍ମୀ ପରମ ସନ୍ତୋଷ ।
 କଟାକ୍ଷ ମାତେ ଗୃହିଣୀ ରାଜା ପାଇଲା ନିଜ ଦେଶ ॥
 ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କ ଅନୁଜ୍ଞାରେ ତୋର ଫିଟିଲା ଦୁର୍ଗତ । ୧୫୬ ।
 ଏମନ୍ତେ ସେ ଦୁଃଖଜନମାନଙ୍କର ବାରତା ।
 ଅନ୍ତର୍ଯ୍ୟାମୀ ନାଥ ଫେଡ଼ନ୍ତି ଭିନିପୁର ଲୋକଙ୍କର
 ଚିନ୍ତା । ୧୫୭ ।

ଭିନିପୁର ଲୋକ ରହିଲେ ସେବାରେ ।
 ଯାହାକୁ ଯେଉଁ ଆଜ୍ଞା ସେ ରହିଲେ ସେହିଠାରେ ॥
 ବିଭୀଷଣ ବଚନ ପ୍ରଭୁ ମନରେ ସୁମର ।
 ଗରୁଡ଼ ପିଠିରେ ପ୍ରଭୁ ସଥୀରେ ବିଜେ କରି । ୧୫୮ ।
 ମୋତେ ଆଜ୍ଞା ଦେଲେ ହୋ ଦେଶରୁ ଆଜ ଲଙ୍କା ।
 ଥୁବୁଛି କି ଗହଣରେ ମନରେ ନ କରିବୁ ଶଙ୍କା । ୧୫୯ ।
 ମୁହିଁ ଯାଉଁ ଯାଉଁ ବାଟରେ ବିଚାରିଲି ଚିତ୍ତେ ।

ମୋହୋ ସର ଭାଗ୍ୟବନ୍ତ ନାହିଁ ନା ଜଗତେ । ୧୭୧ ।
 ମନେ ବିଚାରଲି ମୋହୋ ସମସର ନାହିଁ କେହି ।
 ମୁହିଁ ଲଙ୍କାକୁ ଯାଉଛି ମାନବ ଦେହ ବହି । ୧୭୩ ।
 ଗରବ ନ ସହନ୍ତି ପ୍ରଭୁ ପଡ଼ିଲି ଜଳେ ଯାଇଁ ।
 ଡାକିଲି ରଖ ରଖ ମୋତେ ଜଗନ୍ନାଥ ଗୋସାଇଁ ॥
 ହସି ଥାଜ୍ଞା ଦେଲେ ଆସ ଆସ ବୋଲି ।
 ଶରଣ ସମ୍ଭାଳି ଲଙ୍କାପୁରକୁ ମୁହିଁ ଗଲି । ୧୭୫ ।
 ପ୍ରବେଶ ବିଭୀଷଣ ଦର୍ଶନ ଆସି କଲେ ।
 ଦେବାଙ୍ଗବସ୍ତ୍ର କଳା ମଞ୍ଜି ନିଉଁଷ୍ଟଳି କଲେ । ୧୭୬ ।
 ନାନା ବର୍ଣ୍ଣ ଧରଇ ସେ ଲଙ୍କା ପୁଷ୍ପ ଗୋଷ୍ଠ ।
 ନୁଆ ନବୀନ ବାସ ମଳମଳ ଭୂତି । ୧୭୭ ।
 ତାରବଳ ମୁକୁତା ଝଲକିତ ପେଣ୍ଡା ।
 ବିଭୀଷଣ ହସ୍ତରେ ପ୍ରଭୁ ଦେଲେ ହୁଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡା । ୧୭୮ ।
 ମୁହିଁ ମନେ ବିଚାରଲି ମାଲଗିରି ସାମୀ ।
 ଯାହାକି ପ୍ରସାଦେ ମୁଁ ଦେଖିଲି ଲଙ୍କା ଭୂମି । ୧୭୯ ।
 ମୁକୁତା ମାଳ ମଞ୍ଜି ଆଣି ବାଜିଲି ପଟୁକାରେ ।
 ଭ୍ରମିଲି ଲଙ୍କାପୁର ମୁଁ ଦେଖିଲି ଘରେ । ୧୮୦ ।
 କି ପଟାନ୍ତର ଦେବା ସେ ପୁରର ମହିମା ।
 ଥାଜ୍ଞା ପ୍ରମାଣେ ଯାହା ନିର୍ମାଣିଛି ବିଶ୍ଵକର୍ମୀ । ୧୮୧ ।
 କି ପଟାନ୍ତର ଦେବା ସେ ବିଷ୍ଣୁର ମନ୍ଦିର ।

ବସୁର ସେବକ ସହିଁ ଅଛନ୍ତି ନରନ୍ତର । ୨୭୨ ।
 ଚର୍ମ ନୟନ ମୋର କଲି ଧନ୍ୟ ଧନ୍ୟ ।
 ଶୁଣିଲି ଯାହା କଣ୍ଠେ ଦେଖିଲି ନୟନ । ୨୭୩ ।
 ମୁହିଁ ଅବା କେଡ଼େ ଜନ୍ମ ପିଣ୍ଡୁଡ଼ର ମତ ।
 ସୁତମୁନେ ଟାଳି ଲେଖଇ ଅମୋହ ପଦ୍ମ । ୨୭୪ ।
 ମୋହୋଠାରୁ ବଡ଼ ମୋହୋଠାରୁ କାହିଁ ଭୁଞ୍ଜ ।
 କାହିଁ ଅବା କେତେ ଜନ୍ମ ହୋଇନାହାନ୍ତି ମୋଷ ॥
 ଏହି ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ଯେମନ୍ତ ମହମା ।
 ନ ସହନ୍ତି ଗର୍ବ ସେ ଭାଙ୍ଗନ୍ତି ଗାରିମା । ୨୭୫ ।
 ଏମନ୍ତେ ଅସୁ ଅସୁ ହୋଇଲା ଉତ୍ତର ।
 ଶରୀରରେ ଆଳସ ଘାରିଲା ମୋହୋର । ୨୭୬ ।
 ପ୍ରଭୁର କୃପାୟେ ମୋହୋର ଦେହ ସିନା ।
 ଭ୍ରମନ୍ତେ ସୁଖଭୋଗେ ବୁଡ଼ିଲା ଚେତନା । ୨୭୭ ।
 ଯିବାର ବେଳେ ଜଣାଇଁ ଲଙ୍କାକୁ ମୁହିଁ ଗଲି ।
 ଜନ୍ମର ସୁଫଳ ବିଭୀଷଣଙ୍କୁ ଦେଖିଲି । ୨୭୮ ।
 ଅନେକ ଜନ୍ମେ ମୁଁ କରିଥିଲି ତପସ୍ୟା ।
 ନୀଳଗିରିନାଥ ମୋର ପୁରାଇଲେ ଆଶା । ୨୭୯ ।
 ପ୍ରଭୁଗୁଣ ଗୁଣି ଦେହେ ଅଚେତ ହୋଇଲି ।
 ଉତ୍ତମ ଲୋକ ଆଉ କିଛିହିଁ ନ ଜାଣିଲି । ୨୮୦ ।
 ଭବଗ୍ରାସ୍ତ ନାଥ ମୋତେ ଆଣିଲେ ଯେତେବେଳେ ।

ମଠରେ ପ୍ରବେଶ ମୁଁ ନ ଜାଣଇ ଭୋଲେ । ୨୮୨ ।
 ପ୍ରଭୁଦ୍ରବ୍ୟ ଏବେ ଅଛି ମୋରଠାରେ ।
 ସମ୍ପ୍ରତି ନ ଗଲେ ଜଣାଅ ଶ୍ରମରେ । ୨୮୩ ।
 ତାରାବଳ ମୁକୁତା ଅଛି କଳା ମଞ୍ଜି ।
 ପାଦାର୍ପଣ ବେଳେ ଯାହା କଲେ ନିଉଁଷ୍ଟଳ । ୨୮୪ ।
 ଭିନି ଭୁବନରେ ଯେତେକ ପଦାର୍ଥ ।
 ସବୁ ଭୋଗ କରନ୍ତି ସେ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ । ୨୮୫ ।
 ଏହି ଜଗନ୍ନାଥଟି ସବୁରୂପଧାରୀ ।
 ଧର୍ମରକ୍ଷା ଅର୍ଥେ ଏଦାରୁ କଲେବର ଧରି । ୨୮୬ ।
 ଶରଣସୋଦର ଯେ ଉଡ଼ୁଅଛି ବାନା ।
 ଆରତଜନମାନଙ୍କୁ ଅଟନ୍ତି ବ୍ରଜସେବୀ । ୨୮୭ ।
 ଦୂରେ ଥାଇ ଚିନ୍ତା କଲେ ନିକଟେହୁଁ ଥାନ୍ତି ।
 ବଡ଼କୁଳ ନ ବାଛନ୍ତି ଜାତି ଏ ଅଜାତି । ୨୮୮ ।
 ଏହି ମହିମା ଶୁଣି ସିନା ଭରସା ମୁଁ କଲି ।
 ମନ ବୁଦ୍ଧି ବିକି ତାଙ୍କର କୋୟର ହୋଇଲି । ୨୮୯ ।
 ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମୁହିଁ ଯେ ଶ୍ରୀହରିର ଦାସ ।
 ଶ୍ରୀଅଙ୍ଗ ଭୁଲସୀ ଘେନି ପାଇବ ଅବଶେଷ । ୨୯୦ ।
 ଏଣୁ କର ପ୍ରଭୁ ମୋତେ କରନ୍ତି ସୁଦୟା ।
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁ ମୋତେ ନ କରନ୍ତି ମାୟା ॥
 ବ୍ରହ୍ମା ରୁଦ୍ର ଇନ୍ଦ୍ର ଯେ ଯାହାକୁ ଭବୁ ।

ମାଲଗିରି ନାଥ ମୋହୋର ସିନା ସବୁ । ୨୧୨ ।
 ତାହାଙ୍କ ଦର୍ଶନେ ମୁହିଁ ସବୁ ପାସୋରଇଁ ।
 ଚିତ୍ତ ବଳୀ କଲେ କାହିଁ ନ ପାରଇ ଯାଇଁ । ୨୧୩ ।
 ଅଠାରେ ଯେସନ ପକ୍ଷୀ ମଧୁରେ ଛ ମାଛ ।
 କାହିଁ ନ ଯାଇଣ କ୍ଷଣେ ନ ପାରଇଁ ମୁହିଁ । ୨୧୪ ।
 ଯେମନ୍ତ ମଉଷଧ କରି ଅଛନ୍ତି ଯାହା ।
 ଅନ୍ୟ କଥାକୁ ନ ବଳିଲା ସୋରେହା । ୨୧୫ ।
 ଭାସି ଯାଉଥିଲି ଭବ-ସାଗର ଜଳେ ।
 ଭୁବର ଆଣି ମୋତେ ଲଗାଇଲେ କୂଳେ । ୨୧୬ ।
 ବିଜେକୁଟି ମୋହୋର କର୍ମର ଆୟତ୍ତ ।
 ଦେଶାମୂଳେ ଆସି ହୋଇଲା ପରାପତ । ୨୧୭ ।
 ବଟ ଅବକାଶ ଏ ଭୂତ୍ୟ ଜନଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ।
 ଶ୍ରବଣ ମାତ୍ରେକେ ନ ଲାଗଇ କାଳଦଣ୍ଡ ପାଶ । ୨୧୮ ।
 ମନଠାରୁ ଆଉ ତ ସଂସାରେ ବଡ଼ ନାହିଁ ।
 ମୋହର ମନ ବଳୀକଲେ ମାଲଗିରିସାଇଁ । ୨୧୯ ।
 ଏଣୁ ମୁଁ କର୍ମ ଧର୍ମ ନ ଜାଣଇଁ କିଛି ।
 ଶର୍ଥବ୍ରତ ଆଦି କରି ପକାଇଲି ଲେଛି । ୩୦୦ ।
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ କୃପାରୁ ଦେଖିଲି ପଟୁଆର ।
 ଥୋକାଏ କହିଲି ଯେ ରହିଲା ଅପାର । ୩୦୧ ।
 ଏମନ୍ତ ସପ୍ତଦିନ ହୋଇଲାକ ନିଶି ।

ବାହୁଡ଼ା ବିଜୟେ ପ୍ରଭୁ ନାଲଗିରବାସୀ । ୩୦୬ ।
 ଦକ୍ଷିଣଦ୍ଵାର ବାଟେ ଦେଉଳେ କଲେ ବିଜେ ।
 ଦୁଇରୁ ମନ୍ଦିର ଡୋଲ ଶଙ୍ଖ ବାଜେ । ୩୦୭ ।
 ଜଗମୋହନ ଘରେ ରହିଲେ ପାଲଟ ।
 ପଟୁଆରେ ରହିଛନ୍ତି ଦେବତା ତେନ୍ଦ୍ରୀଶ କୋଟ । ୩୦୮ ।
 ଯେ ଯାହାର ମନ ବାଞ୍ଛାରେ ହୋଇଲେ ମେଲଣି ।
 ହସି ହସ୍ତ ଠାକୁରେ ଠାର ଦେଲେ ପୁଣି । ୩୦୯ ।
 ଏମନ୍ତେ ନିଅବକାଶେ ବିଜୟ ପ୍ରଭୁ କଲେ ।
 କମଳାଙ୍କ ପରବାର ସନ୍ନିଧେ ଖଟିଲେ । ୩୧୦ ।
 ନିଦ୍ରା ପହୁଡ଼ ସାରି ହୋଇଲେ ଅବକାଶ ।
 ସମସ୍ତ ଭୂତ୍ୟମାନେ ହୋଇଲେ ପରବେଶ । ୩୧୧ ।
 ପାହାନ୍ତି ଅବକାଶେ ଫିଟିଲା କବାଟ ।
 ନ ପାଇଲେ ରହିଥିବ ପଡ଼ିଲା ଏଡ଼େ ଦୃଷ୍ଟ । ୩୧୨ ।
 ଏବେ ହୋ ମନକୁ ଭୁଲେ ନ ଯାଅ ପରତେ ।
 ସବୁର ଶତ୍ରୁଯନ୍ତ୍ର ଏ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥେ । ୩୧୩ ।
 ରଜା ବୋଇଲେ ଦାସେ ସବୁକଥା ସତ ।
 ସବୁଙ୍କର ଶତ୍ରୁଯନ୍ତ୍ର ଏ ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ । ୩୧୪ ।
 ଭୁଲେ ଲଙ୍କାକୁ ଯାଇ ପାର ସ୍ଵର୍ଗହିଁ ପାତାଳ ।
 ସବୁଠାରେ ଥାଅ ଭୁଲେ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ମେଲ । ୩୧୫ ।
 ରଜନୀ ପାହୁବାରେ ସୁଫଳ ହୋଇଲା ଅଜ ଦିନ ।

ଶୁଣିଲୁଁ ଯତେ ଚରିତ ଧନ୍ୟ ଆମ୍ଭର ଜୀବନ । ୩୧୨ ।
 ଦେବାଙ୍ଗ ବସ୍ତ୍ର କଳାମଞ୍ଜି ମୁକୁତା ମାଳ ଅଣିବାକୁ ହୋଉ
 ତାହା ଦେଖି ଆମ୍ଭର କଳ୍ପସ୍ନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଯାଉ । ୩୧୪ ।
 ଗନ୍ତା ପଟୁକାରେ ସେ ବନ୍ଦ ହୋଇଥିଲା ।
 ଦେଖିଣ ନୃପବର ବୋଇଲେ ଆମ୍ଭର କଳ୍ପସ୍ନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗଲା ।
 ହସ୍ତରେ ଘେନିଣ ତାହା ଭଣ୍ଡାରେ ଥୁଆଇଲେ ।
 ସଭା ସେନାପତିମାନ ସମସ୍ତେ ଦେଖିଲେ । ୩୧୫ ।
 ମୁହିଁ ଦର୍ଶନ କଲି ତାହାଙ୍କର ତୁଲେ ।
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥ ମହାପ୍ରଭୁ ମୋତେ ଅନାଇଁ ହସିଲେ ॥
 ହସିବାର ମରମକଥା ମନ ସେ ଜାଣଇ ।
 ଏଣୁ ମୁଁ ଇନ୍ଦ୍ରପଦକୁ ଭୁଞ୍ଜିପ୍ରାୟେ ମଣାଇଁ । ୩୧୬ ।
 ଆମ୍ଭର ବଞ୍ଚିତ ମୋହୋର ପ୍ରାଣର ପଞ୍ଚଦୂତ ।
 ଅଦୃଷ୍ଟ ଇଷ୍ଟବର ମୋର ପ୍ରଭୁ ଜଗନ୍ନାଥ । ୩୧୭ ।
 ଦୁର୍ଦ୍ଦଶପଣ କାଟି ସେ ଆୟତ୍ତ କଲେ ମୋତେ ।
 ଏଣୁ ଅନ୍ୟକଥାକୁ ନ ଭୁଲେ ମୋର ଚିତ୍ତେ । ୩୧୮ ।
 ଯହିଁ ଯେତେ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ସବୁହିଁ ବଡ଼ ବାଛି ।
 ତ୍ରିଲୋକ୍ୟ ଯାକରୁ ମୁହିଁ ଆଣିଲି ଲେଛି ॥
 ଏତେବଡ଼ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଯେ କର୍ତ୍ତାରେ ଅଛି ।
 ଉଦ୍ଭିଷ୍ଟ ଉଦ୍ଭିଷ୍ଟ ଭକ୍ତି ମୁଣ୍ଡରେ ହାତ ଧୋଛି । ୩୧୯ ।
 ରତ୍ନାକର ଉତ୍ତରେ ବଟ ତରୁବର ।

ମୂଳେଣ ପ୍ରାସାଦ ଯହିଁ ସୁସଞ୍ଚ ସୁନ୍ଦର । ୩୨୨ ।
 ମଞ୍ଚକର ସୁସଞ୍ଚ ଯେ ବ୍ରହ୍ମବୃକ୍ଷର ଗଜ ।
 ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମେରୁଦଣ୍ଡ କିଏ କଳ୍ପତରୁ ଅଜ । ୩୨୩ ।
 ଅମ୍ରାହ ଶୂନ୍ୟେ ବିଜୟେ ପ୍ରସାଦ ବୃକ୍ଷରୂପୀ ।
 ପ୍ରକୃତି ଘେନିଣୀ ସାତ ବଳ ଅଛି ବ୍ୟାପି । ୩୨୪ ।
 ରକ ଯଜୁ ସାମ ଅଥବା ଶୁର ତାଳ ।
 ଦୟାସତ ଶାନ୍ତି ପତ୍ର ମୂଳ ନାଳାଚଳ । ୩୨୫ ।
 ପାତାଳ ଶିକଳ ଯେ ବାସୁକି ନାମେ ଅଛି ।
 ସତ ରଜ ତମ ଯେ ଅନନ୍ତ ଛନ୍ଦ ପାଇଁ । ୩୨୬ ।
 ରତ୍ନବତ ପଦ୍ମ କି ଗଢ଼ି ପଡ଼ୁଅଛି ମେରୁ ।
 ବ୍ରହ୍ମଜାତିସାର କି ମହାଶମ୍ଭୁ ଅବା ଧରୁ । ୩୨୭ ।
 ବିଶ୍ଵକର୍ମୀ ନାମେ ତାହା ଗଢ଼ିଛି ବିଶାଣି ।
 ଅଚମ୍ପିତ ଯନ୍ତ୍ର କି ଏ କାମକୁ ନିଶାଣି । ୩୨୮ ।
 କରୁଣା କରମଙ୍ଗା କି ଦଶର ଅଜୟେ ଗିର ।
 ଅଷ୍ଟାଙ୍ଗ ଯୋଗମୁଦ୍ରା କି ଗଢ଼ିଲା ଯହକର । ୩୨୯ ।
 ସହସ୍ରଦଳ କମଳ କି ଓଲଟି ଅଛି ଫୁଟି ।
 କି ଅବା ଗ୍ୟାନ ଧ୍ୟାନ ଶୂନ୍ୟକୁ ମନ ଭେଟି । ୩୩୦ ।
 କେତୁର କଳସ କଳିକଳା କି ନିନ୍ଦଇ ଭ୍ରଷଳ ।
 ମରକତ କାନ୍ତି କିସେ ମଧୁପାନେ ଧୀର । ୩୩୧ ।
 ପକ୍ଷୀତେର ଅଛି ନାମ ତାର ଚକ୍ର । ୩

ଦୁଖଫଳ ଧୂସନକୁ ପ୍ରତି ପ୍ରତି ବନ୍ଧୁ । ୩୩୬ ।
 ଜଗତ ପିତା ପଣେ ବାନ୍ଧଇ ବାନ୍ଧନେତ ।
 ଭବସାଗରକୁ ଅଳ କିଏ ଠାରୁଅଛି ହାତ । ୩୩୭ ।
 ଏଣୁକରି ବାନା ଯାର ଉଡ଼ଇ ମନମନ ।
 ପ୍ରତେ ନ କରଇ ଯେ ଶୂନ୍ୟରେ ଦିଅଇ ପାଦ । ୩୩୮ ।
 ପରମ ମଙ୍ଗଳ ଯେ ପାଟଣା ମୃତ୍ୟୁଞ୍ଜୟେ ।
 କାଳକଷ୍ଟ ବିଦାରୁଛି ଦେଉଳର ପ୍ରାୟେ । ୩୩୯ ।
 ଖଣେଶ୍ୱର ନାମେ ତହିଁ ଅଛଇ ପାଟବାରି ।
 ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ବ୍ରହ୍ମ ଯହିଁ ରଜାଧିରାଜ ଦ୍ୱାରୀ । ୩୪୦ ।
 ଜଗତର ଆତ୍ମା ଏ ଅଟଇ ଜଗନ୍ନାଥ ।
 ଅମୋହ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଜୟେ କି ଅବ୍ୟୟ ଅରୂପ । ୩୪୧ ।
 କୁଦଶା ନାଶ କର ସୁଦଶା ନାମେ କଢ଼ି ।
 କୀର୍ତ୍ତି ବ୍ରହ୍ମ ପରିସନ୍ତେ ଯଉଁଠାରୁ ଗଢ଼ି । ୩୪୨ ।
 ବାଞ୍ଛା ସେବ ପୁଷ୍ପ ଯହିଁ ବସଇ ଚତୁର୍ଦ୍ଦଶେ ।
 ଧର୍ମ ଅର୍ଥ କାମ ମୋକ୍ଷ ଫଳ ପାତ ଦିଶେ । ୩୪୩ ।
 ରହୁ ସିଂହାସନ ଉପରେ ଚକ୍ର ଅପସର ।
 ତଳେଣ ସମ୍ପତ୍ତି ଯହିଁ ଅଶେଷ ଭଣ୍ଡାର । ୩୪୪ ।
 ଶିରେ ଧୁବଣ୍ଡି ଚୂଳ ଶୋହଇ ବଳୟା କେତକା ।
 ରତିପତି କୋଦଣ୍ଡ କାଣ୍ଡ ଦେବ ଗଛ । ୩୪୫ ।
 କପୋଳର ଚିତା କି ଶୁକ୍ତ ରବି ଶଶୀ ।

କଳାମୟେ ଚିତ୍ତୁଳି କି ନକ୍ଷତ୍ର ମେଘାମେଘି । ୩୪୬ ।
 ଅଳକା ବେଷ୍ଟିତ ମଣିମୁକୁତାର ଝର ।
 କରୁଣା ଝର ଝର କିଏ ବରଷଇ ଅମୃତ ଯେ ଧାର ॥
 ନୀଳମଣି ଶ୍ରୀମୁଖ କି ନିର୍ମଳ ଶୁଦ୍ଧଜଳ ।
 ନୟନ ବେଦି ପୂର୍ବ୍ୟ ନିକ ପଙ୍କଜ ଭ୍ରମଳ । ୩୪୭ ।
 ମଧୁର ମୁରଲୀ କିଏ ମନୋହର ନାସା ।
 ମନୋରଥ ପୂର୍ଣ୍ଣ କର କି ପୂରାଇବାର ଆଶା । ୩୪୮ ।
 ସାରଙ୍ଗ ବନ୍ଦ୍ୟାଧର ମନ ମନ ହାସେ ।
 ରତ୍ନ ଓଡ଼ିଆଣୀ ଶୋଭେ କଟିତଟେ ପୀତବାସେ ॥
 ଚନ୍ଦନ ଜରଜର ହୃଦୟ ମାଳମାନ ।
 ବିପୁଳ ଭୁଜତଳେ ଶରଣ ସଦନ । ୩୪୯ ।
 ନିରେଖ ଜନମାନଙ୍କର ଆରତ ଯଉଁ ପିଠି ।
 ସୁଘଟଣ ପୃଥୁଳ କି ବଳିଣ ବଇଁଠି । ୩୫୦ ।
 ଏହିରୂପ ଚିହ୍ନି ଜନ୍ମେ ଜନ୍ମେ ମନ ଥାଇ ।
 ଯହଁ ଥିଲେ ମୋତେ ନିରତେ ଏହି ରୂପ ଦିଶଇ । ୩୫୧ ।
 ପ୍ରକୃତ ଭୁଲାଇଲା ମୋର ମନ କଲେ ଚୋର ।
 ଶୟନେ ସ୍ବପନେ ମୋତେ ଦିଶିଲ ନୀଳଗିର । ୩୫୨ ।
 ଏଣୁ ମୁଁ କର୍ମ ଧର୍ମ କିଛିହଁ ନଜାଣଇ ।
 ଅଳସିଆ କର୍ମରତ୍ନାରେ ଗଙ୍ଗା ଗଲେ ବହୁ । ୩୫୩ ।
 ସୁଜ୍ଞାନମାନେ ନ ଧର ମୋର ଦୋଷ ।

ଶ୍ରୀ ଜଗନ୍ନାଥଶରଣ ମୁଁ ବଳରାମ ଦାସ । ୩୫୬ ।
 ବଳରାମ ଦାସ କହିଲେ ବିଶେଷି ।
 ପ୍ରତାପରୁଦ୍ର ରାଜା ଶୁଣିଣ ପ୍ରଶଂସି । ୩୫୭ ।
 ସୁଜ୍ଞାନମାନେ ନ ଧର ମୋର ଦୋଷ ।
 ଶ୍ରୀଜଗନ୍ନାଥଶରଣ ମୁଁ ବଳରାମ ଦାସ । ୩୫୮ ।

ଟୀକା

- ୨ । ଭୃଗୁପାଣି—ବ୍ରହ୍ମା । ୩ । ଶୂଳପାଣି — ମହାଦେବ
୪ । ରତ୍ନାକର-ନନ୍ଦନା — ଲକ୍ଷ୍ମୀ । ୫ । କ୍ଷତ୍ରିବର କଟକେ—ପୁରୀରେ ।
୧୧ । କଟକାର—ଅବରୋଧ କର । ୨୫ । ସଙ୍ଗଳା—ଖୋଜା ।
୮୧ । ଦ୍ରୋଣୀ—ନୌକାକୃତି ଅଳଙ୍କାର ବଶେଷ । ବରଷ—ବ୍ରହ୍ମା
୮୩ । ତୋଡ଼ର—ପାଦର ବଳା । ପାଦଭୂଷଣ ବଶେଷ ।
୧୩ । ଶଗପତି — କୃଷ୍ଣ । ୯୯ । ସମେହା — ଛମୁଆ ।
ପଞ୍ଚମ ସମେହା—ପଞ୍ଚମ ଦିଗର ଛମୁଆ ବା ପ୍ରତିନିଧି ।
୧୧୩ । ନଉରେଇ ଉଦାନ—ବାସୁ ବଶେଷ ।
୧୨୪ । ଜମ୍ବୁନଦଲୟ—ସୁନାପର ସ୍ୱୟର ।
୧୨୦ । ସଜାଉ—ବାଦ୍ୟ ବଶେଷ ।
୧୨୪ । ତ୍ରୋଣ—ଶରମୁଣି ।
୨୦୭ । ଅଦ୍ୟମିତ ନିର୍ମଳରୂପ—(ଅଦ୍ୟମିତ ?) ସଦାସବଦା
ଝଟକୁଥିବା ରୂପ ।
୨୧୫ । ପଦୁଯୋନି—ବ୍ରହ୍ମା ।
୨୨୫ । ସାହେର ଦୁଲ୍ଲୀ—ଲକ୍ଷ୍ମୀ । ସାହେର—ସାଗର ।
୨୩୧ । ଭବ—ମହାଦେବ । ବରଷ—ବ୍ରହ୍ମା ।
୨୩୪ । ପ୍ରପଲ୍ଲଜନ—ବିପଦରେ ଘାଣ୍ଟି ହେଉଥିବା ଲୋକ ।
୨୫୭ । ବାରସ୍ୱତୀ—ସ୍ୱର୍ଗ ।
୩୨୩ । ଅଜ—ଯେ କାହାଠାରୁ ଜାତ ହୋଇ ନାହିଁ ।
୩୩୧ । କେଉର (କେବୁର) —ବାହୁଭୂଷଣ ବଶେଷ
ଭ୍ରାସଲ—ଭର୍ତ୍ତର ।

ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ନାନା ଅସୁବିଧା ବଶତଃ ଜିନେ ପ୍ରତ୍ନ
ଦେଖିବାର ସୁଯୋଗ ଘଟି ନ ଥିବାରୁ ବନ୍ଧୁ-ଅବକାଶ
ତୁଳା ସ୍ବପ୍ନ ସୁପ୍ତିକାରେ ମଧ୍ୟ ନିମ୍ନସ୍ବପ୍ନେ ଗୋଚରୀୟ
ପ୍ରମାଦମାନ ପ୍ରବେଶ ଲାଭ କରିଅଛି । ପାଠକ ପାଠିକା
ମାନଙ୍କୁ ସ୍ବାନୁରାଗ ଅନୁଭବେ ଏହି ଶୁଦ୍ଧିପଠାନ୍ତରାସୀ
ପ୍ରମାଦମାନ ପ୍ରଥମେ ସଂଶୋଧନ କରି ନେଇ ପୁସ୍ତକ
ପାଠ କରିବେ ଓ ଏ ପଟ୍ଟଖଣ୍ଡ ପୁସ୍ତକରୁ ଅପସାରିତ
କରିଦେବେ । ଇତି ।

ଶ୍ରୀ ବିକ୍ରମ ଚରଣ ପଟ୍ଟନାୟକ ବି, ଏ,
ପ୍ରାଚୀ ସମିତି ସମ୍ପାଦକ

ପୃଷ୍ଠା	ପଦ—ପଂକ୍ତି	ଅଗ୍ରରୂପ	ଶୁଦ୍ଧ
୨	୧୩—୧	ବିଶ୍ବରେନ୍ଦ୍ର	ବିଶ୍ବରେନ୍ଦ୍ର
୮	୭୨—୨	ଘଣ୍ଟା ପାତ୍ର	ଘଣ୍ଟା ପାତ୍ର
୮	୭୩—୧	ଦୃଢ଼	ହିଢ଼
୮	୭୪—୧	ନିଳମେଘ	ନୀଳମେଘ
୯	୮୭—୨	ଦିପ	ଦୀପ
୧୦	୯୦—୧	ବାରହ	ବାରହ
୧୧	୯୭—୧	ପାର୍ବତୀ	ପାର୍ବତୀ
୧୧	୯୭—୨	ବାଟରେ	ବାଟରେ
୧୨	୧୧୧—୨	ନିରୁଦ	ନିରୁଦ
୧୨	୧୦୭—୨	ପରେଇକ	ରେଇକ
୧୨	୧୧୦—୨	ଅନେକ	ଅନେକ
୧୨	୧୪୭—୧	ଭୁବୁଡ଼ି	ଭୁବୁଡ଼ି
୨୨	୧୪୭—୨	} ତାରା ଶୁଣି ଅର୍ପିପୂର୍ଣ୍ଣା	} ତାରାଶୁଣି ଅର୍ପିପୂର୍ଣ୍ଣା
୧୭	୧୫୭—୨		
୧୯	୧୮୦—୧	ଦତ୍ତପାଶୁଣି	ଦତ୍ତପାଶୁଣି
୨୦	୧୯୧—୧	} କରଣାଣି ବରଣାଣି	} କରୁଣାଣି ବରୁଣାଣି
୨୩	୨୧୮—୨		
୨୪	୨୨୧—୨	ଶ୍ରୀ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଶ୍ରୀପୁରୁଷୋତ୍ତମେ	
		ଗୋ ପଦ୍ମବନବାସୀ	
		ଗୋ ପଦ୍ମବନବାସୀ	
୨୭	୨୪୭—୨	ମୁହଁଟି	ମୁହଁଟି
୨୮	୨୭୨—୨	ମଳମଳ	ମଳମଳ
୨୭	୨୭୯—୨	ଜନ୍ମର	ଜନ୍ମର
୩୦	୨୮୭—୨	ବ୍ରଜସେଢ଼ା	ବ୍ରଜସେଢ଼ା
୩୪	୩୨୩—୧	ଗଜ	ଗଜ
୩୪	୩୨୩—୨	ମେରୁଦଣ୍ଡ	ମେରୁଦଣ୍ଡ
୩୭	୩୪୨—୧	କପୋଳରେ	କପାଳରେ
୩୭	୩୪୮—୧	} ନାରେଖ ଅରବ	} ନାରେଖ ଅରବ ଦୂରେ